

Адвокат диявола
Ендрю Нейдерман

Я пропоную тобі те, про що ти так давно мріяв. Те, що личить твоїм амбіціям. Посада у престижній адвокатській конторі, солідна зарплата, елітні апартаменти в Нью-Йорку та величезні можливості. Що я хочу натомість? Виконуй свою роботу. Добре виконуй. І не став запитань. Виправдовуй тих, кого виправдати неможливо: убивць, гвалтівників, покидьків, маніяків, психів та збоченців. Відпускай гріхи найзапеклішим грішникам. Порушуй закони моралі та сумління. Виправдовуй винних. Вважаєш, що я зло в людській подобі? Можливо. Але ти – мій співучасник. І всі брудні справи робляться твоїми руками. Бо відтепер ти – адвокат диявола...

Ендрю Нейдерман

Адвокат диявола

Присвячую Аніті Діамант,

елегантній леді

Вперше опубліковано Pocket Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.

Перекладено за виданням: Neiderman A. The Devil's Advocate: A Novel / Andrew Neiderman. – New York: Pocket, 1997. – 322 p.

Переклад з англійської Марії Пухлій

© Andrew Neiderman, 1990

© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2019

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2019

Пролог

Річард Джаффі збіг зі сходів будівлі суду на нью-йоркській Федерал-плаза, більше схожий на адвоката, який щойно програв справу, ніж на переможця. Поки він мчав униз кам'яними сходами, пасма його рідкого волосся, чорного, як вороняче крило, вибивалися з зачіски й танцювали довкола його голови. Перехожі не надто звертали на нього увагу. Люди в Нью-Йорку постійно квапляться в намаганні встигнути на потяг або таксі чи випередити зміну сигналу на світлофорі. Часто-густо їх просто веде рушійна сила, що плине артеріями Мангеттену за велінням невидимого, проте всюдисущого гігантського серця, завдяки якому місто пульсує так, як жодне інше у світі.

Клієнт Джаффі, Роберт Фанді, тримався позаду, привертаючи до себе увагу репортерів, які скупчувалися довкола нього з бездумним завзяттям робочих бджіл. Усі вони викрикували схожі запитання. Що думає власник великої приватної фірми з Нижнього Іст-Сайду, яка обслуговує каналізацію, про своє визнання невинуватим за всіма звинуваченнями у вимаганні? Оскільки ходили чутки, ніби він балотуватиметься на голову муніципальної ради, чи не був цей процес суто політичним? Чому головний свідок обвинувачення не розповів усім того, що нібито розповів обвинуваченню?

— Пані... панове, — вимовив Фанді й витягнув із нагрудної кишені кубинську сигару. Поки він роздмухував її, репортери чекали. Він підвів погляд і всміхнувся. — З усіма запитаннями звертайтеся до мого адвоката. За це я йому і плачу, — сказав Фанді й засміявся.

Зграйка репортерів повернула голови в бік Джаффі так, ніби їхні голови були зв'язані до купи, а Річард тієї ж миті сів на задне сидіння лімузина фірми «Джон Мільтон і партнери». Один досить молодий і рішучий інтерв'юер помчав сходами з криком:

— Містере Джаффі! Усього секунду, будь ласка, містере Джаффі!

Коли двері лімузина зачинились, а шофер обійшов машину, щоб сісти за кермо, присутні журналісти й друзі всім маленьким натовпом засміялися. За кілька секунд машина від'їхала від бордюру.

Річард Джаффі відкинувся на спинку сидіння й подивився вперед.

– До офісу, сер? – запитав шофер.

– Ні, Хароне. Відвези мене, будь ласка, додому.

Високий єгиптянин з оливковою шкірою та мигдалеподібними очима вдивився в дзеркало заднього огляду, наче в кришталеву кулю. На його гладенькому, як масло, обличчі в кутиках очей були зморшки. Він майже непомітно кивнув, підтверджуючи те, що бачив і знав.

– Чудово, сер, – відповів Харон.

Він відкинувся назад і поїхав далі, незворушний, як помічник власника похоронного бюро за кермом катафалка.

Річард Джаффі не змінював пози, не повертався, аби роздивитися щось на вулицях. Цей тридцятирічний чоловік, здавалося, старішав з кожною хвилиною. Його обличчя зблідло, світло-блакитні очі стали темно-сірими, а зморшки на лобі поглибилися. Він підніс руки до щік і легенько їх погладив, наче впевнюючись у тому, що ще не розклався.

А тоді він нарешті відкинувся назад і заплющив очі. Майже одразу уявив собі Глорію такою, якою вона була до їхнього переїзду на Мангеттен, ще під час першої їхньої зустрічі: яскравою, невинною, бадьорою, але м'якою, а ще – дуже довірливою. Її оптимізм і віра дуже освіжали та стимулювали. Вони сповнювали його активного бажання дати їй усе, важко працювати, роблячи світ таким м'яким і радісним, яким його бачила вона, захищати та плекати її, доки смерть не розлучить їх.

А менш ніж місяць тому вона таки розлучила їх у пологовій палаті Мангеттенської меморіальної лікарні попри те, що в Глорії був найкращий догляд, а її вагітність начебто була абсолютно здоровою та нормальною. Вона народила прекрасного сина з бездоганними рисами обличчя та відмінним здоров'ям, але це незбагненним чином забрало в неї життя. Лікарі не могли цього пояснити. У неї просто відмовило серце, сказали вони йому, – так, ніби її серце скривилося, зітхнуло й перестало дихати.

Але він знав, чому вона померла. Він підтвердив свої підозри і звинуватив у цьому лише себе, бо це він привіз Глорію сюди. Вона йому довіряла, а він віддав її, наче жертвне ягня.

Тепер у їхній квартирі спокійно спав, жадібно їв і нормально зростав його син, гадки не маючи про те, що вступає у світ без матері, що за його життя довелося заплатити її смертю. Річард знав: психіатри скажуть йому, що злитися на дитину природно, але психіатри нічого не знають. Просто нічого не знають.

Звісно, ненавидіти малого по-справжньому важко, а то й неможливо. У нього такий безпорадний і такий безневинний вигляд. Річард спробував умовити себе не злитися на нього, показавши собі шлях до колишнього здорового глузду спершу за допомогою логіки, а потім – своїх спогадів про Глорію та її дивовижно завзятий підхід до життя.

Але ніщо не діяло. Він передав дитину нянці, яка мешкала у квартирі, і тепер рідко питав про малого і лише вряди-годи на нього дивився. Річард ніколи не питав, чому його син плаче, і не цікавився його здоров'ям. Він просто став працювати далі, дозволивши роботі себе поглинути, щоб не так багато думати, не пам'ятати, не страждати більшу частину часу від почуття провини.

Робота стала такою собі дамбою, що стримувала реальність його особистої трагедії. Тепер же дійсність накрила його з головою спогадом про усмішки Глорії, її поцілунки, її захват, коли вона дізналася, що вагітна. Заплющивши очі, він згадував десятки моментів, десятки образів. Неначе переглядав домашнє відео у власній вітальні.

– Ми приїхали, сер, – промовив Харон.

Приїхали? Річард розплющив очі. Харон уже відчинив двері й стояв на тротуарі. Річард міцно взявся за портфель і вийшов з лімузина. Поглянув на Харона. Шофер і так на зріст понад метр дев'яносто – на кільканадцять сантиметрів вищий за Річарда, – а завдяки ширшим плечам і пронизливому погляду здається ще вищим, справжнім велетнем.

Річард на мить подивився на шофера й побачив у його очах знання. Чоловік мовчазний, проте засвоює все, що відбувається навколо нього, і має такий вигляд, наче прожив уже не одне століття.

Річард злегка кивнув, і Харон зачинив двері й повернувся на водійське сидіння. Річард провів поглядом лімузин, а тоді повернувся й увійшов до багатоквартирного будинку. Філіп, нью-йоркський поліціант на пенсії, який охороняв будівлю вдень, визирнув з-за своєї газети, а тоді підскочив із табурета за столом у вестибюлі й витягнувся.

– Мої вітання, містєре Джаффі. Я чув останні новини. Не сумніваюся, знову виграти справу було приємно.

Річард усміхнувся.

– Дякую, Філіпе. Усе гаразд?

– О, просто шикарно, містере Джаффі. Як і завжди, – відповів Філіп і звично додав: – На такій роботі, як моя, можна й постаріти.

– Так, – озвався Річард. – Так.

Він пішов до ліфта і з напругою відступив від дверей, коли ті зачинилися. Заплющивши очі, він згадав, як вони з Глорією вперше під'їхали до цієї будівлі, згадав її захват, згадав, як вона задоволено пищала, коли вони оглядали квартиру.

– Що я накоїв? – пробурмотів він.

Коли двері ліфта відчинилися на його поверсі, він різко розплющив очі. Річард постояв секунду в ліфті, а тоді вийшов і попрямував до дверей своєї квартири. Щойно він увійшов, з дитячої вийшла привітатися з ним місіс Лонгчемп.

– О, містере Джаффі. – Няньці всього п'ятдесят, але вона схожа на типову бабусю: зовсім сива, дебели, з м'якими карими очима та пухким обличчям. – Вітаю. Я щойно бачила новини. Заради них перервали серіал!

– Дякую, місіс Лонгчемп.

– Ви не програли жодної справи, відколи почали працювати у фірмі містера Мільтона, так? – запитала вона.

– Так і є, місіс Лонгчемп.

– Ви, певно, дуже пишаєтеся собою.

– Так, – сказав він.

– З Бредом усе гаразд, – повідомила вона, хоча він про це й не питав. Він кивнув. – Я саме готувалася дати йому пляшечку.

– Продовжуйте, будь ласка, – відповів Річард.

Вона знову всміхнулася й повернулася до дитячої.

Він поставив портфель, оглянув квартиру, а тоді неквапом пройшов вітальнею до патіо, з якого відкривався один з найгарніших краєвидів на Гудзон. Та він не став ним милуватися. Він ішов із цілеспрямованістю людини, яка завжди точно знає, куди прямує. Став однією ногою на шезлонг, аби спокійно поставити ліву ногу на стіну, а тоді підтягнувся, узявшись за чавунні перекладини. Далі одним швидким і граційним рухом сягнув униз, наче

підтягуючи когось за руку, і, пролетівши вниз головою п'ятнадцять поверхів, упав на бруківку.

1

Двадцятивосьмирічний Кевін Тейлор відірвався від паперів, розкладених на довгому брунатному столі перед ним, і зупинився, удаючи, ніби серйозно про щось роздумує перед перехресним допитом свідка. Ці маленькі театральні жести виходили в нього самі собою. У них поєднувалися його акторський хист і знання психології. Драматична пауза між запитаннями та погляд на документи зазвичай вибивали свідка з колії. У цьому випадку він намагався залякати директора початкової школи Філіпа Корнблю, майже лисого п'ятдесятичотирирічного чоловіка, стрункого, темноволосого та блідошкірого. Він ледве сидів на місці, зціпивши на грудях руки та перебираючи довгими пальцями.

Кевін швидко поглянув на слухачів. Тут видавався доречним старий вираз «повітря – хоч ножем ріж» – так сильно відчувалося в повітрі їхнє очікування. Здавалося, усі затамували подих. У великі вікна блайсдейльського суду пролилося сонячне світло, і в залі раптом стало світліше. Наче якийсь освітлювач посунув перемикач. Не вистачало тільки вигуку режисера: «Мотор!»

Людей у судовій залі було повно, але Кевінів погляд зупинився на поважному на вигляд красивому чоловікові позаду, який пильно дивився на нього з такою теплою і гордою усмішкою, якої Кевін очікував би від рідного батька. Щоправда, цей чоловік був замолодий як на його батька. Йому, мабуть, трохи за сорок, подумав Кевін, і він здається дуже успішним. Знаючись на багатстві та стилі, Кевін упізнав його попелясто-сірий костюм у тонку смужку від Джорджо Армани. Він сам жадібно дивився на цей костюм, перш ніж купити той, у якому був сьогодні, – двобортний, із темно-синьої вовни. Купив він його в крамниці знижених цін удвічі дешевше, ніж коштував «Армані».

Незнайомець привітався з Кевіном легким кивком.

Тишу в судовій залі то там, то тут порушував різкий кашель. Судили Лоїс Вілсон, двадцятип'ятирічну вчительку п'ятого класу, за сексуальне насильство над дітьми в Блайсдейлі, маленькому населеному пункті в окрузі Нассо. Це було спальне передмістя; майже всі його мешканці їздили на роботу до Нью-Йорка. Блайсдейл, дуже схожий на село, був свого роду оазою з домівками заможних представників середнього класу та доглянутими територіями, чистими широкими вулицями, обсадженими червоними кленами та дубами, а також відносно тихою діловою зоною. Там не було ні великих торговельних центрів, ні зон, надто щільно забудованих магазинами, заправними станціями,

ресторанами та мотелями. Вивіски там мали відповідати суворим правилам. Крикливість, яскраві кольори, дуже грубі плакати заборонялися.

Тамтешнім мешканцям подобалося відчуття перебування в коконі. Вони могли скільки завгодно їздити до Нью-Йорка та з Нью-Йорка, але поверталися до захищеного існування, наче в «Алісі у Дивокраї». На позір нічого не відбувалося. Так їм і хотілося.

А тоді Лоїс Вілсон, одну з нових учительок початкової школи, звинуватили в сексуальному насильстві над десятирічною дівчинкою. Шкільне розслідування виявило ще три подібні випадки. Особисті дані та місцеві чутки свідчили про те, що Лоїс Вілсон – справжнісінька лесбійка. Вона винаймала будинок на околицях Блайсдейла разом із подругою, яка викладала іноземну мову в старшій школі поблизу, і жодна з них не зустрічалася з чоловіками й не мала з ними якихось стосунків.

Ніхто у фірмі «Бойл, Карлтон і Сесслер» не радів, що Кевін узявся за цю справу. Власне кажучи, він розшукав її сам, запропонувавши свої послуги Лоїс Вілсон, щойно почув про її проблему, а домовившись про роботу над справою, пригрозив піти з фірми, якщо хтось зі старших партнерів заборонить йому за неї братися. Його дедалі більше дратувала ця фірма, дратував її консервативний підхід до закону та напрямок, у якому, як він знав, піде його життя, якщо він посидить у ній ще. Це була перша в його кар'єрі драматична справа, перша справа зі змістом, перша справа, у якій він міг показати свою вправність і проникливість. Він почувався спортсменом, який нарешті опинився на важливому змаганні. Може, це й не Олімпіада, але принаймні щось більше, ніж турнір місцевої школи. Ця справа вже потрапила на шпальти центральних газет.

Окружний прокурор Мартін Бом одразу запропонував Кевінові домовленість, сподіваючись приховати цю історію від ЗМІ та уникнути розголосу. А найважливіше, підкреслив він, сподіваючись на співчуття Кевіна, – не тягти до судової зали дітей, змушуючи їх переживати цей жах ізнову. Якщо Лоїс визнає провину, їй призначать п'ять років умовно та консультації психолога. Її педагогічній кар'єрі, звісно, настане кінець.

Але Кевін порадив їй не приставати на ці умови, і вона погодилася. Тепер вона сумирно сиділа, опустивши погляд на складені на колінах руки. Кевін сказав їй, що слід видаватися не зухвалою, а травмованою страдницею. Вона раз у раз витягала носовичок і промокала собі очі.

Він навіть попросив її порепетирувати цю позу в себе у кабінеті, показавши їй, як зосереджено дивитися на свідків і з надією – на присяжних. Він записав її дії на відео й показав його, радячи, що робити з очима, як зачісуватися, як тримати плечі й рухати руками. Зараз візуальна епоха, казав він їй. Важливе все: знаки, символи, пози.

Повернувши голову, Кевін швидко позирнув на дружину Міріам, що сиділа в п'ятому ряду. Вона здавалася нервовою, напруженою, явно хвилювалася за нього. Вона, як і Сенфорд

Бойл, радила йому не братися за справу, але Кевін зацікавився нею більше, ніж будь-чим іншим за свою трирічну адвокатську практику. Він говорив лише про неї, годинами шукав інформацію, розслідував, працював у вихідні, робив набагато більше, ніж вимагали договір та гонорар.

Він упевнено всміхнувся Міріам, а тоді різко розвернувся, майже як під дією пружини.

— Містере Корнблю, ви особисто опитали трьох дівчат у вівторок, третього листопада?

— Так.

— Вам розповіла про них перша потерпіла, Барбара Стенлі?

Кевін кивком підтвердив відповідь, ще не дочекавшись її.

— Так. Тож я запросив їх до себе в кабінет.

— Чи можете ви розповісти нам, як вони поводитися, коли прийшли?

— Прошу? — Корнблю насупився так, наче в нього спитали щось абсурдне.

— Яке запитання ви поставили дівчатам найперше? — Кевін зробив крок до присяжних. — Ви спитали, чи торкалася міс Вілсон їхніх сідничок? Ви питали, чи сунула вона руки їм під спідниці?

— Звичайно ж, ні.

— А що ж ви спитали?

— Я спитав їх, чи справді в них такі самі проблеми, які були в Барбарі Стенлі з міс Вілсон.

— Такі самі проблеми? — на слові «проблеми» він скривився.

— Так.

— Отже, Барбара Стенлі розповіла подружкам про те, що нібито з нею сталося, і ці трое дівчаток розказали про аналогічний власний досвід, але жодна з цих трьох до того нікому про це не розповідала. Ви стверджуєте це?

— Правильно. Так я зрозумів.

— Доволі харизматична десятирічна дівчинка, — пожартував Кевін таким тоном, наче просто озвучив особисту думку.

Деякі присяжні підняли брови. Лисий чоловіч'яга в правому передньому кутку задумливо схилив голову набік і зосереджено подивився на директора.

Повернувшись до слухачів, Кевін побачив, що поважний на вигляд чоловік позаду тепер усміхається ще ширше й підбадьорливо киває. У Кевіна промайнула думка, чи то, бува, не родич Лоїс Вілсон – можливо, старший брат.

– А тепер, містере Корнблю, чи можете ви сказати суду, які оцінки Барбара Стенлі одержувала на уроках Лоїс Вілсон?

– Вона з труднощами навчалася на С.

– На С. А чи були в неї проблеми з міс Вілсон до цього?

– Так, – промимрив директор.

– Що кажете?

– Так. Її двічі відправляли до мого кабінету за відмову виконувати завдання та вживання лайливих слів на уроках, але...

– Отже, ви можете з упевненістю сказати, що Барбара не любила міс Вілсон?

– Протестую, ваша честь, – прокурор підвівся. – Адвокат підводить свідка до певного висновку.

– Прийнято.

– Перепрошую, ваша честь. – Кевін знову повернувся до Корнблю. – Повернімося до трьох дівчат, містере Корнблю. Чи просили ви кожную з них того дня у себе в кабінеті розповісти вам про пережите?

– Так, я подумав, що найкраще перейти до цього одразу.

– Ви маєте на увазі, що, поки одна розповідала свою історію, інші дві її слухали? – запитав він, скривившись, аби показати здивування.

– Так.

– Хіба це було доречно? Тобто знайомити дівчат із цими історіями... нібито пережитими...

– Це ж було розслідування.

– О, я розумію. Вам уже доводилося працювати з чимось подібним?

– Ні, ніколи. Саме тому це викликало такий шок.

– Чи повідомили ви дівчат, що, якщо вони щось вигадують, у них можуть бути серйозні неприємності?

– Звісно.

– Але ви були схильні їм вірити, правильно?

– Так.

– Чому?

– Бо всі вони говорили те саме, описували це однаково. – Корнблю був явно задоволений собою та своєю відповіддю, але Кевін наблизився до нього й перейшов до коротких запитань.

– А хіба вони не могли відрепетирувати це заздалегідь?

– Що?

– Хіба вони не могли зібратись і завчити свої історії?

– Я не розумію...

– Хіба таке неможливо?

– Ну...

– Невже ви ніколи не чули, щоб діти цього віку брехали?

– Звісно, чув.

– А щоб кілька дітей брехали одночасно?

– Так, але...

– То хіба це неможливо?

– Гадаю, можливо.

– Ви гадаєте?

– Ну...

– Ви викликали міс Вілсон і розповіли їй про ці історії одразу після розмови з дівчатами?

– Так, звісно.

– І якою була її реакція?

– Вона не стала цього заперечувати.

– Тобто вона відмовилася давати відповіді на такі запитання без адвоката, так?

Корнблю засовався на місці.

– Так? – перепитав Кевін.

– Вона так і сказала.

– Тож ви пішли далі й повідомили керівника відділу поліції, а тоді зателефонували окружному прокурору?

– Так. Ми діяли відповідно до політики шкільної опікунської ради в таких питаннях.

– Ви не проводили розслідування далі, не викликали інших учениць?

– Аж ніяк.

– І, перш ніж міс Вілсон було висунуто у зв'язку з цим офіційне обвинувачення, ви з керівником відділку поліції відсторонили її від роботи, правильно?

– Як я вже сказав...

– Будь ласка, просто відповідайте на запитання.

– Так.

– Так, – повторив Кевін, наче директор таким чином визнав свою провину. Він трохи помовчав з легкою усмішкою на обличчі, повернувшись від Корнблю до присяжних, а тоді – знову до Корнблю. – До цього ви неодноразово обговорювали з міс Вілсон стени в її класі?

– Так.

– Чому?

– Вони були замалі та не відповідали стандартам.

– Отже, ви критично ставилися до неї як до вчительки?

– Декорування кабінету – невід’ємний складник ефективності вчителя, – педантично відповів Корнблю.

– Ясно, і міс Вілсон не відзначалася... сказати б... належною уважністю до стендів.

– Ні.

– Ба більше, вона ставилася до них, як ви написали в її характеристиці, «зневажливо».

– На жаль, більшість нових учителів не здобувають у вишах доброї підготовки.

Корнблю самовдоволено всміхнувся.

Кевін кивнув.

– Так, чому всі не можуть бути такі, як ми? – відповів він риторичним запитанням, і дехто зі слухачів захихотів. Суддя постукав молотком.

– Також ви критикували одяг міс Вілсон, так? – продовжив Кевін уже пряміше.

– Так, я вважаю, що їй варто вдягатися більш строго.

– Однак завідувачка кафедри міс Вілсон постійно високо оцінювала її педагогічні здібності, – підвищив голос Кевін. – У своєму останньому звіті вона стверджувала... – Кевін поглянув на документ. – «Лоїс Вілсон інтуїтивно розуміє дітей. Судячи з усього, вона здатна встановлювати з ними контакт і мотивувати їх, незважаючи на будь-які перешкоди». – Він поклав документ. – Непоганий відгук, чи не так?

– Так, але, як я вже сказав...

– Запитань більше немає, ваша честь.

Кевін повернувся до свого столу з червоним від люті обличчям. Він умів миттєво розчервонітись. Усі дивилися на нього. Поглянувши на елегантного чоловіка серед

слухачів, він помітив, що з його обличчя зникла усмішка, а на зміну їй прийшов вираз щирого захвату. Кевін відчув приплив натхнення.

Міріам же здавалася сумною, готовою розплакатися. Коли він подивився на неї, вона швидко опустила очі. «Їй за мене соромно, – подумав він. – Боже мій, їй досі за мене соромно. Це вже ненадовго». Остання думка сповнила його впевненістю.

– Містере Бом, ви маєте запитання до містера Корнблю?

– Ні, ваша честь. Ми б хотіли запросити на трибуну Барбару Стенлі, ваша честь, – промовив прокурор із ноткою відчаю в голосі.

Кевін підбадьорливо погладив Лоїс Вілсон по руці. Він довів сторону обвинувачення до суті справи.

Між рядами пройшло пухеньке дівча зі світло-каштановими кучерями, підстриженими трохи нижче мочок вух. Десятирічна дівчинка була вбрана у світло-блакитну сукню з рюшами на білому комірці та білих рукавах. Через мішкуватий одяг вона здавалася ще повнішою.

Вона боязко сіла на своє місце й підняла руку для присяги. Кевін кивнув самому собі й багатозначно глянув на Мартіна Бом. Вона добре знала, чого їй очікувати. Бом теж попрацював задалегідь, але Кевінові здавалося, що він зробив більше, і це має відіграти вирішальну роль.

– Барбаро, – заговорив Мартін Бом, наблизившись до неї.

– Секунду, містере Бом, – промовив суддя й нахилився до Барбари Стенлі. – Барбаро, ти розумієш, що ти тільки-но присяглася робити... говорити правду? – Барбара швидко позирнула на слухачів, а тоді повернулася до судді й кивнула. – А чи розумієш ти, яке велике значення може мати те, що ти тут скажеш? – Вона знову кивнула, тепер уже м'якше. Суддя відкинувся назад. – Продовжуйте, містере Бом.

– Дякую, ваша честь. – Бом підійшов до крісла для свідків – високий худорлявий чоловік на шляху до перспективної політичної кар'єри. Ця справа його непокоїла, і він сподівався, що Кевін і Лоїс Вілсон пристануть на його пропозицію, але цього не сталося, і тепер він залежав від свідчень десятирічних дітей. – Прошу тебе розповісти суду саме те, що ти розповіла містерові Корнблю того дня в його кабінеті. Не квапся.

Пухенька дівчинка швидко глянула на Лоїс. Кевін сказав їй зосереджено дивитися на всіх дітей, особливо тих трьох, які підтверджували звинувачення Барбари Стенлі.

– Ну... іноді, коли в нас були мистецтва...

– Мистецтва? Що це таке, Барбаро?

– Це малювання, читання або музика. Тоді клас іде до вчительки малювання або музики, – продекламувала маленька дівчинка, майже заплющивши очі.

Кевін бачив, що вона старається зробити все правильно. Роззирнувшись довкола, він побачив, що деякі слухачі злегка всміхаються, мовчки вболіваючи за дитину. А от пан позаду здавався напруженим, майже сердитим.

– Розумію, – кивнув Бом. – Клас іде до іншого кабінету, так?

– Ага.

– Барбаро, будь ласка, кажи «так» або «ні». Гаразд?

– А... тобто так.

– Отже, іноді, коли у вас були мистецтва... – підказав Бом.

– Міс Вілсон просила когось із нас залишитися, – відповіла на підказку Барбара.

– Залишитися? У кабінеті з нею?

– А... так.

– І?

– Одного разу вона попросила мене.

– І що ти розповіла містерові Корнблю про цей раз?

Барбара трохи крутнулась у кріслі, ховаючись від погляду Лоїс. Тоді глибоко вдихнула й почала.

– Міс Вілсон попросила мене сісти біля неї і сказала мені, що вважає, що я расту красунею, але маю знати дещо про своє тіло, дещо таке, про що дорослі не люблять говорити. – Вона зупинилась і опустила погляд.

– Продовжуй.

– Вона сказала, що деякі місця особливі.

– Особливі?

– А... так.

– І що вона розповіла тобі про ці місця, Барбаро?

Барбара швидко глянула в бік Лоїс Вілсон, а тоді знову повернулася до Бома.

– Барбаро, що вона тобі розповіла? – повторив він.

– Що, коли їх хтось торкається, відбувається... відбувається дещо особливе.

– Розумію. А що вона зробила потім? – кивнув він, спонукаючи її продовжувати.

– Вона показала мені ці місця.

– Показала тобі? Як?

– Вона показала на них, а тоді попросила мене дозволити їй їх торкнутися, щоб я зрозуміла.

– Ти дозволила їй, Барбаро?

Барбара міцно стулила губи й кивнула.

– Так?

– Так.

– Де саме вона тебе торкалася, Барбаро?

– Отут і отам, – сказала Барбара, показуючи на свої груди та собі між ноги.

– Вона просто торкалася тебе там чи робила щось іще?

Барбара закусила нижню губу.

– Це важко, Барбаро, ми знаємо. Але ми маємо тебе запитати, щоб можна було вчинити так, як треба. Ти ж розумієш? – Вона кивнула. – Гаразд, розкажи суду. Що ще робила міс Вілсон?

– Вона засунула руку осюди, – сказала вона й поклала праву руку між ногами, – і потерла.

– Засунула руку отуди? Тобто під одяг?

– Так.

– Що сталося далі, Барбаро?

– Вона спитала, чи відчуваю я тепер щось особливе. Я сказала їй, що це просто лоскотно, а вона розізлилася й витягла руку. Вона сказала, що я ще не готова це зрозуміти, але вона спробує ще якимось іншим разом.

– І спробувала?

– Не зі мною, – швидко сказала Барбара.

– З твоїми подружками, іншими дівчатами з класу?

– Ага. Так.

– А коли ти розповіла їм, що робила з тобою міс Вілсон, вони розповіли тобі, що вона робила з ними, правильно?

– Так.

Місцями для слухачів прокотилося стишене бурмотіння. Суддя докірливо поглянув на них, і всі негайно затихли.

– Тоді ви всі розповіли все містерові Корнблю?

– Так.

– Гаразд, Барбаро. Тепер тебе ще розпитає містер Тейлор. Просто будь із ним такою ж чесною, як була зі мною, – сказав Мартін Бом, а тоді повернувся до Кевіна й хитнув головою. Він теж був здатен на театральні ефекти.

«Доволі спритно, – подумав Кевін. – Треба це запам'ятати: просто будь із ним такою ж чесною, як була зі мною».

– Барбаро, – сказав Кевін, а тоді підвівся. – Твоє повне ім'я – Барбара Елізабет Стенлі, так?

Тон у нього був легкий і привітний.

– Так.

– У твоєму класі є ще одна дівчинка на ім'я Барбара, так, Барбаро?

Вона кивнула, і Кевін, усміхаючись, підійшов ближче.

– Але її звати Барбара Луїза Мартін, і для того щоб вас розрізнити, міс Вілсон називала її Барбарою Луїзою, а тебе – просто Барбарою, так?

– Так.

– Тобі подобається Барбара Луїза?

Вона знизала плечима.

– Чи вважаєш ти, що Барбара Луїза подобається міс Вілсон більше, ніж ти?

Барбара Стенлі поглянула на Лоїс, примруживши очі, і сказала:

– Так.

– Тому що Барбара Луїза краще навчається?

– Не знаю.

– І тому що Барбара Луїза ніколи не потрапляла в халепу, вживаючи на уроках лайливі слова, як ти?

– Не знаю.

– Ти пробувала налаштувати інших дівчат у класі проти Барбари Луїзи?

– Ні.

– Отже, Барбаро, як сказав тобі суддя: свідчачи в суді, ти маєш говорити правду. Чи говориш ти правду?

– Так.

– Ти передавала подружкам записки, у яких насміхалася з Барбари Луїзи?

У Барбари трохи затремтіли губи.

– Хіба міс Вілсон не застукала тебе, коли ти передавала іншим дівчатам у класі погані

записки про неї? – запитав він і кивнув. Барбара поглянула на Лоїс Вілсон, а тоді – на глядачів, туди, де були її батьки. – Міс Вілсон добре фіксує все, що відбувається в її кабінеті, – сказав Кевін, повернувшись до Корнблю. – Вона зберегла ці записки. – Кевін розгорнув папірець. – «Будемо називати її Барбара Підлиза», написала ти комусь, і кілька інших учнів почали її так називати, так? – Барбара не відповіла. – Ба більше, інші дівчата, які стверджують, що міс Вілсон дещо з ними робила, послуухалися тебе і стали називати Барбару Луїзу «Барбара Підлиза», так?

– Так, – Барбара мало не плакала.

– Отже, коли я спитав тебе, чи не пробувала ти налаштувати інших дівчат проти Барбари Луїзи, ти просто збрехала, так? – запитав він із несподіваною суворістю. Барбара Стенлі закусила нижню губу. – Так? – повторив він. Вона кивнула. – А може, ти ще й містерові Бому зараз збрехала, га?

Вона швидко захитала головою.

– Ні, – писнула дівчинка.

Кевін відчув, що деякі слухачі дивляться на нього з ненавистю. З правого ока Барбари викотилася сльоза й потекла щокою.

– Ти завжди хотіла бути такою популярною в міс Вілсон, як Барбара Луїза, так, Барбаро?

Вона знизала плечима.

– І більше, ти завжди хотіла бути найпопулярнішою дівчинкою в класі, популярною як серед хлопчиків, так і серед дівчат, так?

– Не знаю.

– Не знаєш? А ти, бува, не брешеш знову? – позирнув на присяжних він. – Ти ж казала це Мері Лестер, так?

Вона заперечно захитала головою.

– Барбаро, я можу попросити Мері сюди приїхати, тож не забувай говорити правду. Чи казала ти Мері, що хотіла б, щоб усі ненавиділи Барбару Луїзу й більше любили тебе? – запитав він, понизивши тон.

– Так.

– Отже, Барбара Луїза – дівчинка популярна, так?

– Ага. Так.

– Ти б теж хотіла бути популярною, так? А хто не хотів би? – промовив він, мало не сміючись. Барбара не знала, чи потрібно відповідати на запитання, проте Кевін і не потребував відповіді. – Отже, Барбаро, ти знаєш, що разом з іншими дівчатами обвинувачуєш міс Вілсон у тому, що вона робила з вами дещо сексуальне, дещо сексуальне і погане. Так?

Барбара кивнула. Її очі трохи збільшилися. Кевін не зводив з неї погляду.

– Так, – нарешті сказала вона.

– Барбаро, це, певно, був перший раз, коли з тобою робили щось сексуальне, чи перший раз, коли ти робила щось сексуальне? – швидко запитав він.

Слухачі охнули, а тоді гнівно забурмотіли. Суддя постукав молотком.

Барбара повільно кивнула.

– Так?

– Так, – сказала вона.

– А як же той випадок, коли ти разом із Полою, Сарою та Мері запросила до себе в гості після школи Джеральда і Тоні, коли твоїх батьків не було вдома, коли вдома не було нікого з твоїх родичів? – тихо запитав Кевін.

Барбара почервоніла на виду. Якусь мить вона безпорадно роззиралася навколо. Кевін наблизився до неї й майже пошепки запитав:

– Барбаро, ти знала, що Мері розповіла про той день міс Вілсон?

Барбара явно вжахнулась і швидко замотала головою.

Кевін усміхнувся. Позирнувши на Мартіна Бома, він побачив, що його обличчя спантеличене. Кевін кивнув і широко всміхнувся присяжним.

– Ти не дуже добре навчалася на уроках міс Вілсон, так, Барбаро? – запитав він – знову легким і привітним тоном.

– Так, – Барбара стерла з обличчя сльозу, – але я в цьому не винна, – швидко додала вона, радіючи, що допит змінив напрям.

Кевін помовчав так, ніби закінчив, але тоді знову повернувся до неї.

– Чи вважаєш ти, що міс Вілсон тебе не любить і створює проблеми?

– Так.

– Отже, ти б хотіла, щоб вона більше тебе не навчала, так?

Барбара, не відводячи очей від зосередженого погляду Лоїс, знизала плечима.

– Ні? Так? – підказав Кевін.

– Я просто хочу, щоб вона перестала до мене прискіпуватись.

– Розумію. Добре, Барбаро. Коли нібито стався той інцидент між тобою і міс Вілсон? Назви його дату.

– Протестую, ваша честь, – швидко підвівся Бом. – Не думаю, що від цієї маленької дівчинки можна чекати, щоб вона пам'ятала дати.

– Ваша честь, обвинувачення представляє цю маленьку дівчинку як одного зі своїх головних свідків проти моєї клієнтки. Ми не можемо довільно обирати, що їй слід або не слід пам'ятати стосовно такої важливої заяви. Якщо її свідчення в чомусь неточне...

– Гаразд, містере Тейлор. Ви висловилися слушно. Протест відхилено. Ставте своє запитання, містере Тейлор.

– Дякую, ваша честь. Гаразд, Барбаро, не будемо про дату. Це відбулось у понеділок, у четвер?... – швидко запитав Кевін, мало не наскочивши на маленьку дівчинку.

– Гм... у вівторок.

– У вівторок? – Він наблизився до неї ще на крок.

– Так.

– Але ж у вівторок у тебе немає мистецтв, Барбаро, – швидко відповів він, зігравши на несподіваній перевазі – спантеличенні дівчинки.

Вона безпорадно роззирнулася навколо.

– Гм, я мала на увазі четвер.

– Ти мала на увазі четвер. А це точно був не понеділок? – Вона хитнула головою. – Бо міс Вілсон дуже часто ходить до вчительської на перерві, і вона б не сиділа в кабінеті після того, як клас пішов. – Барбара мовчки дивилась. – Отже, це було в четвер?

– Так, – кволо промовила вона.

– А з іншими дівчатами це теж ставалося в четвер? – запитав він так, наче й сам заплутався у фактах.

– Протестую, ваша честь. Вона не ознайомлена зі свідченнями всіх інших.

– А я, – відповів Кевін, – навпаки, вважаю, що вона з ними ознайомлена.

– Ким? – обурено поцікавився Бом.

– Панове, – суддя постукав молотком, – протест підтримано. Містере Тейлор, обмежуйтеся запитаннями, що стосуються свідчень цього свідка.

– Добре, ваша честь. Барбаро, коли ти розповіла іншим дівчатам про те, що з тобою сталось? Одразу? – запитав Кевін, перш ніж вона встигла оговтатися.

– Ні.

– У себе вдома?

– Я...

– Того дня, коли ти влаштувала оту гостину з Джеральдом і Тоні?

Дівчинка злегка закусила нижню губу.

– Тоді ти їм і сказала, так? А була якась причина, чому ти обрала той день? Ти надумала розповісти цю історію через якусь подію?

Барбарині сльози потекли рясніше. Вона заперечно хитнула головою.

– Барбаро, якщо ти хочеш, щоб люди вірили твоїй історії про міс Вілсон, тобі доведеться розповісти все. Усім дівчатам доведеться розповісти все, – додав він. – Чому ти того дня говорила про міс Вілсон, що робили ви з хлопцями, геть усе.

Жах на Барбариному обличчі посилювався.

– Звісно, якщо ти не вигадала все, а тоді не підмовила вигадати все дівчат, – додав він, пропонуючи їй швидкий вихід зі становища. – Ти все це вигадала, Барбаро?

Вона сиділа нерухомо, як камінь. Її губи злегка тремтіли. Барбара не відповіла.

– Якщо ти зараз розповіси правду, цим усе й закінчиться, – пообіцяв він і майже пошепки додав: – Більше нічого нікому не треба буде розповідати.

Дівчинка явно була приголомшена.

– Барбаро!

– Ваша честь, – заговорив Бом, – містер Тейлор тисне на свідка.

– Я так не думаю, містере Бом, – відповів суддя й нахилився до Барбари. – Барбаро, відповідай на запитання.

– Ти збрехала містерові Корнблю, бо тобі не подобається міс Вілсон? – швидко запитав Кевін.

Це був чудовий хід, який впливав з того, що вона вже казала. Краєчком ока Кевін побачив, як присяжні підіймають брови.

Барбара хитнула головою, але її щокою потекла нова сльоза, а далі – ще одна.

– Барбаро, ти знаєш, що могла б зіпсувати кар’єру міс Вілсон? – запитав Кевін, відійшовши вбік, щоб дозволити Лоїс Вілсон дивитися просто на маленьку дівчинку. – Це не гра, це не схоже на таку гру, в яку граються вдома, не схоже на гру в «особливі місця», – гучно прошепотів він на додачу, і личко дівчинки неначе спалахнуло вогнем. Її очі збільшилися. Вона безтямно поглянула на слухачів.

– Якщо ти не розповіла мені всієї правди раніше, краще розповісти її зараз, аніж брехати далі. А тепер подумай і скажи нам правду, Барбаро, – додав Кевін, ставши над нею та гнівно витріщившись на неї.

Кевін відвів руку, як боксер, що готується нокатувати суперника.

– Міс Вілсон ніколи не торкалася інших дівчат. Вони погодилися про це сказати через те, що робили в тебе вдома того дня, так? Ти сказала, що розкажеш усім, якщо вони тобі не допоможуть?

У Барбари широко розкрився рот. Її обличчя було таким червоним, що здавалося, ніби до нього прилинула вся кров у її організмі. Вона поглянула великими очима на батьків. Кевін

переступив з ноги на ногу, щоб затулити від неї постать прокурора.

– Нам не потрібно обговорювати те, що сталося в тебе вдома, – милосердно сказав він, – та чи сказала ти своїм подружкам, що і як говорити? Барбаро! – не вгавав він, нав'язуючи їй ту відповідь, якої хотів. – Коли сюди прийдуть інші дівчата, їм доведеться говорити про той день і про гру, їм доведеться розповісти правду. Але якщо ти скажеш їй зараз, нам не потрібно буде їх слухати. Чи казала ти їм, що говорити?

– Так, – пробелькотіла вона, радіючи цій полегкості.

– Що?

– Так.

Вона заплакала.

– Отже, вони сказали містерові Корнблю те, що ти сказала їм йому сказати, – закінчив він, прояснюючи ситуацію.

Тоді він відвернувся від неї й подивився на присяжних із чудовим поєднанням гніву та жалю на обличчі. Усі вони поглянули на маленьку дівчинку, а тоді знову на Кевіна.

– Але я не брехала, коли розповідала йому про це. Не брехала! – прокричала Барбара крізь сльози.

– Барбаро, мені здається, що ти, сидячи тут, збрехала не раз і не двічі.

Він повернувся й захитав головою, дивлячись на окружного прокурора. Барбару, яка гірко плакала, довелося забрати з трибуни й вивести за бічні двері.

Кевін неквапом повернувся до свого місця, пильно дивлячись на слухачів. Більшість із них явно були шоковані, збиті з пантелику. Містер Корнблю, як і кілька інших обурених громадян, видавався розлюченим. Пан позаду всміхався йому, проте Міріам захитала головою і стерла зі щоби сльозу.

Лоїс Вілсон подивилася на нього, чекаючи на якийсь сигнал. Він кивнув, і тоді вона, як її й було навчено, милосердно поглянула на Барбару й теж витерла сльози, доречні й добре відрепетирувані.

Прокурор підвівся. Дивлячись на суддю та слухачів із відсутнім обличчям, він розумів: продовжувати марно.

«Ожиновий заїзд» був непоганим рестораном неподалік Блайсдейла. Це був англійський м'ясний ресторан, що славився своїм каре ягняти та домашнім трайфлом[1 - Трайфл – англійський десерт зі змоченого у вині бісквітного печива («пальчиків»), фруктів, заварного крему та збитих вершків. (Тут і далі прим. перекл.)]. Кевін і Міріам Тейлори обожнювали тамтешню атмосферу – від брукованої пішохідної доріжки до великого вестибюля з лавами з дерева гікорі та цегляним каміном. Тейлорам здавалося, що на світі не може бути нічого романтичнішого за подорож до «Ожинового заїзду» сніжного вечора для того, щоб посидіти там біля барної стійки та попиту коктейлів під тріскотіння вогню. У заїзді, як завжди, було повно клієнтів – заможних представників середнього класу, чимало з яких знали Кевіна. Деякі підходили до нього з вітаннями. Щойно ім із Міріам випало кілька секунд тиші на самоті, він торкнувся її плеча своїм і поцілував у щоку.

Чорну шкіряну спідницю та куртку, в яких вона була того вечора, Міріам купила майже місяць тому, але ховала в задній частині шафи, сподіваючись, що їй скоро випаде нагода витягти їх і здивувати Кевіна. Обтисла спідниця повторювала м'який пишний вигин її стегон і пружних сідниць, відкриваючи якраз удосталь її струнких, гарно окреслених ніг, щоб вона здавалася звабливою, але не відвертою. Під курткою на ній була біло-зелена плетена кофтинка, наче створена просто на її пружних грудях і мініатюрних плечах.

Завдяки зросту (метр сімдесят п'ять) і розкішному темному волоссю, густому та хвилястому, з кінчиками, що закручувалися трохи вище від плечей, Міріам Тейлор виділялася в будь-якому натовпі, варто їй зайти в приміщення. Вона провчилася рік у Школі моделей Марі Саймон на Мангеттені і, хоч не мала реального досвіду роботи моделлю, зберігала гідні манекенниці поставу та грацію.

Найперше Кевін закохався в її голос – глибокий, сексуальний, як у Лорен Беколл. Він навіть попросив її продекламувати одну зі своїх улюблених фраз із фільмів: «Ти ж знаєш, як треба свистіти, Семе... просто склади губи і дмухай»[2 - Цитата з фільму «Володіти і не володіти» («To Have and Have Not»), який став стартом для кінокар'єри Лорен Беколл. Цікаво, що наведена цитата неточна: у фільмі героїня Беколл звертається до персонажа на ім'я Стів, а не Сем.].

Коли вона поглянула на нього ясно-карими очима й повернула плече, сказавши «Кевіне» замість «Семе», він відчув себе так, ніби якась рука проникла йому в шлунок і схопила за серце. Йому подумалося, що він би радо вдягнув нашійник і передав їй повідець. Він був готовий зробити для неї що завгодно.

– Я винен у дружинолюбстві, – казав він їй. – Маловідомому гріху, що полягає в надмірній

любові до дружини. Я, відколи зустрів тебе, порушую першу заповідь: «Нехай не буде тобі інших богів передо Мною».

Познайомилися вони на коктейльній вечірці, яку влаштувала його фірма «Бойл, Карлтон і Сесслер» на честь відкриття нового офісу в нещодавно зведеній будівлі в Блайсдейлі. Міріам приїхала на вечірку з батьками. Її батько Артур Морріс був найвідомішим стоматологом Блайсдейла. Сенфорд Бойл відрекомендував Кевіна їй і її батькам, і відтоді вони кружляли одне довкола одного, приваблюючи одне одного усмішками та швидкими поглядами з протилежного боку кімнати, аж доки зішлись. Далі ж вони говорили й говорили до кінця вечірки. Того вечора вона зголосилася піти з ним повечеряти, а потім у них розпочався швидкий, пристрасний і бурхливий роман. Менш ніж за місяць він освідчився.

Тепер, коли вони сиділи за барною стійкою «Ожинового заїзду», п'ючи за його успіх, Міріам роздумувала про те, як він змінився з часу їхньої першої зустрічі.

«Як сильно він виріс», – подумалося їй. Він здавався набагато старшим за свої двадцять вісім. У його нефритово-зелених очах і жестах, характерних для людини значно досвідченішої та старшої, були помітні зрілість, стриманість, упевненість у собі. Він, маючи понад метр вісімдесят на зріст і важачи вісімдесят кілограмів, був людиною не кремезною, а підтягнутою, спортивною та відзначався добре стримуваною енергійністю. Якщо треба, він дозволяв собі напади завзяття, та здебільшого витрачав сили розважливо.

Він був такий організований, такий здоровий, такий амбітний і рішучий, що колись вона кепкувала з нього, співаючи рядки зі старої поп-пісні: «І який здоровий духом він і тілом! Він у нас просто справжній молодець...»

– А розкажи мені, що ти насправді думала сьогодні, коли сиділа в суді. Невже анітрохи мною не пишалася?

– Ох, Кевіне, я не кажу, що тобою не пишалася. Ти був... майстерним, – відповіла вона, та все ніяк не могла викинути з голови нажахане личко тієї маленької дівчинки. Вона мимоволі згадувала мить панічного жаху в очах дитини, коли Кевін пригрозив розповісти всім, що вона робила в себе вдома з подружками. – Мені би просто хотілося, щоб ти зміг виграти цю справу якимось інакше – не погрожуючи тій дитині викриттям... А тобі хіба ні?

– Звісно, хотілося б. Але я мусив це зробити, – відповів він. – До того ж не забувай, що Барбара Стенлі погрожувала таким самим розголосом іншим, шантажем примушуючи їх до свідчень.

– У неї був такий жалюгідний вигляд, коли ти на неї накинувся, – сказала вона.

Кевін пополотнів і нагадав їй:

– Я ж не висував звинувачень проти Лоїс Вілсон. Це зробив Марті Бом. Це він, а не я привів Барбару Стенлі до суду й піддав перехресному допиту. Я передусім мав захищати клієнтку і думати про її права та майбутнє.

– Але ж, Кевіне, що як вона підмовила інших свідчити разом з нею, бо боялася робити це сама?

– Тоді обвинуваченню слід було готувати справу інакше або протестувати, мені байдуже що. Це мене не обходить. Я ж казав тобі, Міріам: я адвокат, захисник. Я маю захищати, користуватися всіма доступними засобами – тільки так я виконуватиму свою роботу. Ти ж це розумієш?

Вона кивнула. Їй знехотя довелося погодитись. Він сказав правду.

– Невже ти хоч трішки не пишаєшся тим, як я тримався в суді? – знову спитав він, торкнувшись її плеча своїм.

Вона всміхнулася.

– У тобі пропав акторський талант, Кевіне Тейлор. Ти так рухався, поглядав на присяжних, вчасно ставив запитання й водив очима... – засміялася вона. – Хоч на «Оскара» номінуй.

– Це схоже на виставу, правда ж, Міріам? Я не можу пояснити, що зі мною коїться, коли заходжу до судової зали. Усе одно що завіса підіймається, а далі все відбувається за сценарієм. Здається, ніби майже не має значення, хто мій клієнт і що за справа. Я просто перебуваю там, а мої дії диктує сама доля.

– Як це слід розуміти: не має значення, що за справа і хто твій клієнт? Ти ж не став би захищати всіх підряд, так? – Він не відповів. – Так?

Він знизав плечима.

– Гадаю, це залежало б від того, яку суму мені запропонують.

Вона, примружившись, оглянула його.

– Кевіне, прошу, будь зі мною чесним.

Він підняв праву руку й повернувся обличчям до неї.

– Присягаюся говорити правду, тільки правду...

– Я серйозно, – сказала вона та опустила його руку.

– Гаразд, що таке? – Він знову розвернувся і нахилився над стійкою, взявшись за свій напій.

– Забудь про юридичний жаргон, роль обвинувачення, роль адвоката – про все це. Ти довів, що трое дівчаток брехали, добровільно або з примусу, чи принаймні справив таке враження, і я не заперечую, що Барбара Стенлі схожа на маніпуляторку. Та чи не чинила над нею насильства Лоїс Вілсон? Чи не скористалася з неї? Ти допитував її, а ще провів з Лоїс Вілсон дуже багато часу.

– Можливо, – сказав він.

У тому, як він ворухнув головою, було щось таке, що її тілом пробіг холодок.

– Можливо?

Він знизав плечима.

– Я, як уже тобі пояснював, захищав її, знайшов діри у версії обвинувачення й нападав на її уразливі місця.

– Але, якщо та була винна...

– Хто знає, хто винен, а хто – ні? Якби ми мусили цілковито впевнюватися в невинуватості клієнтів, розвіювати будь-які сумніви щодо неї, перш ніж братися за справу, то ми б усі повмирили з голоду. – Він махнув комусь і замовив ще по напою.

Міріам відчула себе так, ніби тут-таки якась хмара затулила сонце. Вона випрямилася на стільці й оглянула стійку, а тоді зосередилася на красивому, поважному на вигляд чоловікові з волоссям кольору чорного дерева і смаглявою шкірою, що сидів сам за столиком у кутку. Міріам була впевнена, що він дивиться на них. Раптом він усміхнувся. Вона теж усміхнулась і швидко відвела погляд. Коли вона знову повернулася до нього, він і досі на них дивився.

– Кевіне! Ти знаєш того чоловіка в кутку, який так пильно на нас дивиться?

– Чоловіка? – він повернувся. – Так. Тобто ні, але бачив його сьогодні в суді.

Чоловік знов усміхнувся й кивнув. Кевін кивнув йому у відповідь. Чоловік, вочевидь, сприйнявши це як запрошення, підвівся й пішов до них. Він був підтягнутий, трохи більше ніж метр вісімдесят на зріст.

– Добрий вечір, – привітався він і простягнув велику долоню з довгими пальцями та підстриженими нігтями. На мізинці в нього був плаский золотий перстень з вигравіруваною монограмою «П». – Дозвольте мені долучитися до привітань і додати своє ім'я до списку ваших шанувальників. Пол Сколфілд.

– Дякую, Поле. Це моя дружина Міріам.

– Місіс Тейлор, – кивнув він. – Вам сьогодні годиться мати гарний і гордий вигляд.

Міріам зашарілася.

– Дякую.

– Не хочу втручатися, – повів Сколфілд далі, – але я сьогодні був у суді й бачив вас у дії.

– Так, я знаю. Пам'ятаю, що вас бачив, – Кевін придивився до нього. – Здається, ми ще ніколи не зустрічалися.

– Ні. Я нетутешній. Я адвокат із власною фірмою в Нью-Йорку. Можна долучитися до вас на секунду? – запитав він, показуючи на місце біля Кевіна.

– Звісно.

– Дякую. Як я розумію, ви щойно замовили собі по напою – інакше я б сам їх вам замовив. – Він підкликав жестом офіціанта. – Коктейль із шампанським, будь ласка.

– У якій галузі права ви працюєте, містере Сколфілд? – запитав Кевін.

– Будь ласка, звіть мене Полом. Наша фірма, Кевіне, займається лише кримінальним правом. Можливо, ви про неї чули: «Джон Мільтон і партнери».

Кевін на мить замислився, а тоді хитнув головою.

– Вибачте, але ні.

– Нічого страшного, – всміхнувся Сколфілд. – Ця фірма з тих, про які люди чують, лише вскочивши в халепу. Ми стали фахівцями. Більшості справ, за які ми беремося, інші юристи уникали б.

– Звучить... цікаво, – обережно промовив Кевін. Він почав шкодувати, що дозволив йому підісти до них. Йому не хотілося розмовляти про роботу. – Гадаю, нам варто подбати про власний столик, еге ж, Міріам? Я відчуваю легкий голод.

– Так, – сказала вона, зрозумівши його натяк, і подала знак метрдотелю.

– Як я вже казав, – продовжив Сколфілд, хутко все зрозумівши, – я не хочу втручатися. – Він дістав візитівку. – Я не просто прийшов сьогодні до вас на суд. Ми чули про вас, Кевіне.

– Справді? – у Кевіна збільшились очі.

– Так. Ми завжди стежимо за молодими яскравими адвокатами, які займаються кримінальними справами, і так уже вийшло, що зараз у нас на фірмі є вакансія.

– Та невже?

– А побачивши вас у дії, я хотів би залишити вам нашу картку й попросити вас про це подумати.

– Ох, ну...

– Я знаю, що вам, імовірно, запропонують статус партнера у фірмі, в якій ви працюєте, але я ризикну видатися трохи снобом і наслідую припустити, що робота в нас принесе вам більш ніж удвічі більше і задоволення, і доходів.

– Удвічі вищі доходи?

– Ваш столик готовий, сер, – промовив метрдотель.

– Дякую. – Кевін знову повернувся до Сколфілда. – Ви сказали про вдвічі вищі доходи?

– Так, я знаю, скільки ви будете заробляти, ставши партнером у своїй фірмі. Містер Мільтон одразу запропонує вдвічі більше, а за відносно короткий час ви також почнете отримувати чималу премію. Я впевнений. – Сколфілд підвівся. – Будь ласка, не дозволяйте мені більше забирати у вас час. Ви заслужили на можливість побути на самоті, – додав він, підморгнувши Міріам.

Вона знову відчула, що шаріється.

Він підштовхнув картку до Кевіна.

– Просто зателефонуйте нам. Ви не пошкодуєте. І ще раз, – додав він, підіймаючи свій келих, – вітаю з блискучою перемогою. Місіс Тейлор.

Він знову підняв келих і покинув їх.

Якусь мить Кевін не рухався, а тоді поглянув на візитівку. Рельєфний шрифт неначе

піднявся з картки та збільшився. Негучна фонова музика, стишені нерозбірливі балачки довкола них і навіть голос Міріам раптом віддалилися. Він відчув, що кудись пливе.

– Кевіне!

– Що?

– Що це було?

– Не знаю, але це точно цікаво, чи не так?

Сколфілд повернувся до свого столика й усміхнувся їй. Щось холодне шкрябнуло їй серце так, що воно аж затріпотіло.

– Кевіне, наш столик готовий.

– Так, – озвався він. Ще раз поглянув на візитівку, а тоді швидко поклав її в кишеню й підвівся, щоб піти за Міріам.

Вони сіли за одним з усамітнених столиків у затишному куточку в глибині ресторану. Маленька олійна лампа на столику освітлювала їхні обличчя м'яким жовтим чарівним світлом. Замовивши білий зинфандель[3 - Білий зинфандель – різновид каліфорнійського рожевого вина.], вони без поспіху його попивали й водночас тихо розмовляли, згадуючи інші часи, інші романтичні трапези, інші безцінні моменти. Негучна фонова музика кружляла довкола них і над ними, як музична тема у фільмі. Він підніс її руку до своїх губ і поцілував її пальці. Вони так пильно дивились одне на одного, що офіціантці стало соромно заважати їм, питаючи, що вони замовлять.

Лише після того, як їм принесли їжу і вони почали їсти, Міріам згадала про Пола Сколфілда.

– Ти справді ніколи не чув про його фірму?

– Ні, – подумавши, він хитнув головою, а тоді витягнув картку і придивився до неї. – Не можу сказати, що чув, але це нічого не означає. Знаєш, скільки фірм є в самому лише Нью-Йорку? Гарне місце, – зауважив він. – На розі Медісон і Сорок Четвертої.

– Кевіне, якийсь інший юрист приходить подивитися на тебе в дії – це ж дещо незвично, так?

Він знизав плечима.

– Не знаю. Так, мабуть, так. Чи є кращий спосіб оцінити людину, ніж побачити її за роботою? І не забувай, – додав він з явною насолодою, – ця справа засвітилась у нью-йоркських газетах. Минулої неділі про неї була п'ятисантиметрова колонка в «Times».

Міріам кивнула, проте він бачив, що її щось бентежить.

– А чому ти питаєш?

– Не знаю. Він так говорив і так дав тобі свою картку... він був... такий упевнений.

– Гадаю, це приходить з успіхом. Цікаво, наскільки серйозно він говорив про гроші... удвічі більше, ніж я заробляв би, якби став партнером у «Бойл, Карлтон і Сесслер»?

Він знову поглянув на картку й хитнув головою.

– Там ти заробляєш достатньо, Кевіне.

– Заробляти достатньо вже неможливо, та й таких справ, як ця справа Вілсон, багато не буває. Я тільки боюся, що займусь однією з їхніх сфер і мене завалить корпоративним правом чи нерухомістю просто через те, що у сфері кримінального права роботи буде небагато.

– Кевіне, це тебе ще ніколи не бентежило.

– Знаю, – він нахилився вперед, зазирнувши в коло світла маленької лампи, і його обличчя з м'якого та спокійного раптом стало розпашілим і збудженим, – але цього разу, Міріам, зі мною в судовій залі щось коїлося. Я це відчував. Час від часу я... сяяв. Я наче постійно перебував на межі, знав, що кожне слово надзвичайно важливе, що на кону стоїть не чиясь там земля, а щось більше. На кону стояло все життя людини. У моїх руках було майбутнє Лоїс Вілсон. Я був наче кардіохірург чи нейрохірург у порівнянні з терапевтом, який вправляє перелом ноги.

– Займатися час від часу нерухомістю не так уже й страшно, – стиха промовила вона. Від його ентузіазму їй перехопило дух.

– Так, але що важча, що серйозніша справа, то краще я здатен думати. Я це знаю. Ну тобто я ж не офісний планктон, Міріам. Я... Я – адвокат.

Вона кивнула, а її усмішка потроху згасла. У його голосі, його очах було щось таке, що її лякало. Вона відчувала, що йому буде недостатньо такого життя, яке вона вимріяла.

– Але ж, Кевіне, – відповіла вона за кілька секунд, – ти ще ніколи про це не говорив і,

мабуть, не говорив би зараз, якби сьогодні не з'явився той чоловік.

– Може, й ні, – знизав плечима він. – Може, я сам не знаю, чого хочу. – Він знову поглянув на картку, а тоді поклав її в кишеню. – У нас у будь-якому разі є час на роздуми. Сумніваюся, що мені зранку в понеділок запропонують статус партнера. Нашій трійці необхідно провести низку засідань. Вони вважають, що все має влягтися та устатитися. – Він засміявся, але не так, як зазвичай. Його сміх був різким і холодним. – Вони, мабуть, жодного разу не кохалися з дружинами, не зваживши попередньо всіх «за» і «проти». Утім, якщо поглянути на їхніх дружин, я все одно не уявляю собі, як вони роблять це спонтанно.

Він знову засміявся, цього разу вже зневажливо, але Міріам не засміялася разом з ним. Кевін ще ніколи не висловлювався зневажливо про Бойлів, Карлтонів і Сесслерів. Вона завжди вважала, що він хоче бути, як вони.

– Хіба ягня сьогодні не чудове? – запитав він, а вона всміхнулася і кивнула, радо закінчивши дискусію та сповільнивши биття свого серця, щоб позбутися метеликів, які тріпотіли крильцями в неї просто під грудьми.

Це подіяло. Вони не говорили ні про юриспруденцію, ні про ту справу. Задовольнившись іще більше після кави та десерту, вони поїхали додому, де кохалися чи не найпристрасніше на її пам'яті.

Але наступного ранку вона побачила, як він знайшов у комірчині штани, у яких їздив до «Ожинового заїзду». Засунув руку в кишеню й витягнув візитівку Пола Сколфілда, поглянув на неї й перекинув у внутрішню кишеню піджака, у якому мав поїхати на роботу в понеділок.

Упродовж вихідних Кевін відчував у містечку якийсь холодок. Друзі, від яких він очікував вітальних дзвінків, так і не зателефонували. У Міріам відбулася розмова з матір'ю – як він потім довідався, неприємна. Коли він наполегливо попросив розповісти деталі, вона зрештою сказала йому, що мати, заступаючись за нього, вступила в суперечку з однією зі своїх так званих добрих подруг.

Він і сам мало не вступив у суперечку, заїхавши вранці в неділю по бензин на «Автозаправку Боба», де Боб Солтер пожартував – мовляв, шкода, що лесбійкам і геям у їхній країні постійно таланить.

Через це він не здивувався тому, як прохолодно його зустріли в офісі зранку в понеділок. Мері Екерт, яка виконувала обов'язки його секретарки та адміністраторки, ледве привіталась, а Тереза Лондон, секретарка Гарта Сесслера, променисто всміхнулася і швидко відвела погляд, коли він пішов до свого «загончика».

Невдовзі після того, як Кевін прибув до свого кабінету, задзижчав сигнал внутрішнього зв'язку, і Майра Брокпорт, секретарка Сенфорда Бойла, сказала голосом, який нагадав йому одну сувору вчительку з його школи:

– Містер Бойл хоче негайно вас побачити, містере Тейлор.

– Дякую, – відповів він і вимкнув внутрішній зв'язок.

Він підвівся й розгладив краватку. Відчув упевненість і захват. А що в цьому такого? За три короткі роки він залишив майже незабутній слід в історії цієї солідної старої фірми. Браян Карлтон і Гарт Сесслер стали повноправними партнерами за п'ять років із хвостиком. Тоді фірма звалася «Бойл і Бойл»: Сенфорд працював зі своїм батьком Томасом, який, маючи тепер років вісімдесят п'ять, зберігав гострий розум і досі нав'язував власну думку своєму п'ятдесятичотирирічному синові.

Кевін боявся, що Бойл, Карлтон і Сесслер не побажають запропонувати йому статус партнера. Вони відзначалися снобізмом узагалі і щодо фірми зокрема. Усі трое партнерів були синами юристів і внуками юристів. Вони наче вважали себе особами королівської крові, нащадками монархів, які успадковують скіпетри та престולי разом із персональними королівствами: один – планування майна, другий – нерухомість...

Вони володіли найбільшими будинками в Блайсдейлі. Їхні діти їздили на «мерседесах» і BMW та навчалися в університетах Ліги Плюща; двоє з них уже майже випустилися з юридичних шкіл. Усі місцеві професіонали на них рівнялися, цінували запрошення до них на гостини та вечірки, а також випадки, коли ті відвідували їхні власні вечірки. Здавалося, стати їхнім партнером – це все одно що одержати помазання.

Міріам, яка все життя належала до вершків суспільства цього району, гостро все це усвідомлювала. Вони вже зібралися побудувати дім власної мрії. Міріам говорила про народження дітей. Здавалося, їм гарантоване місце у вищому прошарку середнього класу, а Кевінове бажання закріпитись у цій маленькій лонг-айлендській громаді не підлягало сумніву. Він народився й виріс у Вестбері, де досі жили обое його батьків, які керували бухгалтерською фірмою його батька. Він закінчив юридичний факультет Нью-Йоркського університету й повернувся на Лонг-Айленд, аби знайти дівчину своєї мрії та працювати. Ось де він мав жити, ось така його доля.

Чи, може, ні?

Він відчинив двері до кабінету Сенфорда Бойла, привітався з трьома старшими партнерами, а тоді сів навпроти Бойлового столу, усвідомлюючи, що тепер опинився посередині: ліворуч від нього сидів Браян Карлтон, а праворуч – Гарт Сесслер. «Схоже, вони хочуть, щоб я був в оточенні», – весело подумав він.

— Кевіне, — заговорив Сенфорд. Він був найстаршим із партнерів (Браянові Карлтону було сорок вісім, а Гарткові Сесслеру — п'ятдесят), і в ньому вік проявлявся найяскравіше. Він відзначався зовнішньою м'якістю людини, якій ніколи не доводилося навіть косити власний газон чи самотужки виносити сміття. Майже лисий, щоки обвислі, а подвійне підборіддя тремтіло, коли він говорив. — Ви пам'ятаєте, як ми всі поставилися до цієї справи, коли ви оголосили про своє бажання за неї взятися.

— Так. — Він перевів погляд з одного партнера на іншого. Вони були подібні до суворих суддів пуританського суду з дуже рельєфними зморшками та рисами обличчя, і кожен більше скидався на статую, ніж на живу людину.

— Ми всі вважаємо, що ви проявили себе в тому суді як справжній віртуоз — педантичний і в'дливий. Можливо, занадто в'дливий.

— Прошу?

— Ви мало не силоміць підкорили ту маленьку дівчинку своїй волі.

— Я просто не міг цього не зробити, — відповів Кевін і, відкинувшись назад, усміхнувся Браянові Карлтону.

Високий худий чоловік із темними вусами теж відкинувся назад, притиснувши кінчики довгих пальців один до одного так, ніби він мав наглядати за цією дискусією, а не брати в ній участь. Тим часом Гарт Сесслер, якому, як завжди, не терпілося закінчити пусту балаканину, постукав пальцями по своєму кріслу збоку.

Чомусь Кевін ще жодного разу не усвідомлював, як сильно ця трійця йому не подобається. Ніде правди діти, усі вони були розумні, але особистості в них було не більше, ніж в ЕОМ для обробки даних. Реакції в них були такі самі автоматичні та беземоційні.

— Ви, без сумніву, знаєте, що про це гуде все містечко. Ми всі більшу частину вихідних розмовляли телефоном із клієнтами, друзями... — Він двічі змахнув рукою перед обличчям, наче відганяючи мух. — Річ у тому, що реакції загалом відповідають нашим очікуванням. Наші клієнти, від яких повністю залежить наш заробіток, загалом незадоволені нашою позицією щодо історії з Лоїс Вілсон.

— Нашою позицією? Невже ці люди ніколи не чули про презумпцію невинуватості? Я її захищав, і її виправдали.

— Її не виправдали, — сказав Браян Карлтон, саркастично піднявши кутик рота. — Обвинувачення просто розвело руками й відступило після того, як ви загнали десятирічну дівчинку в глухий кут і змусили визнати, що вона брехала.

– Це нічого не змінює, – відповів Кевін.

– Ви помиляєтеся, – сказав Браян. – Але мене не дивує, що ви не бачите різниці.

– Як це слід розуміти?

– Повернімося до суті справи, – втрутився Гарт Сесслер. – Як ми намагалися пояснити вам, коли ви ще не ув'язалися в цю справу так сильно, ми завжди тримались осторонь від таких суперечливих справ. Ми – консервативна фірма. Ми не шукаємо скандальної слави чи публічності. Вони відлякують заможних клієнтів нашої громади. Отже, – продовжив він, остаточно закріпивши за собою головну роль у дискусії, – ми з Сенфордом і Браяном переглянули ваш послужний список у нашій фірмі. Ми вважаємо вас сумлінною, відповідальною людиною з перспективним майбутнім.

– Перспективним? – Кевін машинально повернувся до Браяна. Він зайшов у цей кабінет із думкою, що його майбутнє почалося. Воно перестало бути звичайною перспективою.

– У кримінальному праві, – сухо додав Браян.

– Яким ми не цікавимося, – закінчив Сенфорд.

На мить вони здалися Кевінові схожими на «Трьох помагачів»[4 - «Трое помагачів» («The Three Stooges») – американське комедійне тріо, відоме численними фарсовими виступами у водевілі, театрі, кіно та на телебаченні.].

– Розумію. Отже, ви зараз не запропонуєте мені статус повноправного партнера в «Бойл, Карлтон і Сесслер»?

– Розумієте, ми не надаємо статусу повноправного партнера просто так, одразу, – сказав Гарт. – Його цінність полягає не лише у фінансовому зиску, а й у значенні, а це значення впливає з внеску працівника в громаду та саму фірму. Чому...

– Однак ми не бачимо жодної причини, з якої ви не зможете досить швидко стати повноправним партнером у якійсь фірмі, що спеціалізується на кримінальному праві, – сказав Сенфорд Бойл. Він зблиснув начищеною усмішкою й посунувся вперед, склавши руки на столі. – Не можна сказати, що ми незадоволені всім, що ви зробили тут. Хочу сказати це ще раз.

– Отже, ви не звільняєте мене, а радше даєте знати, що мені було би краще деінде, – різко відповів Кевін. Кивнув і розслабився в кріслі, а тоді знизав плечима й усміхнувся. – Утім, я все одно думав, чи не подати мені у відставку.

– Прошу? – перепитав Браян, нахилившись уперед.

– Мені вже надійшла інша пропозиція, панове.

– Та невже? – Сенфорд Бойл швидко глянув на своїх партнерів. Браянове обличчя залишалося кам'яним. Гарт підняв брови. Кевін знав, що вони йому не вірять, так, наче він нізащо не міг подумати про перехід до іншої фірми. Їхня зарозумілість почала діяти йому на нерви. – Від іншої фірми в цій місцевості?

– Ні. Я... поки що не маю права казати більше, – відповів він, збрехавши майже експромтом. – Але запевняю вас: першими про деталі дізнаєтеся саме ви. Безперечно, якщо не брати до уваги Міріам.

– Безперечно, – промовив Сенфорд, але Кевін знав, що ці трое часто ухвалюють особисті рішення, не порадившись із дружинами. Він зневажав і цю їхню особливість: їхні стосунки з дружинами та дітьми були надто безособовими. Він здригався від думки про те, що, можливо, коли-небудь вони вчотирьох сидітимуть у цьому кабінеті та пропонуватимуть партнерський статус такому блискучому молодому адвокату, як він сам, який цілком здатний зробити набагато приємнішу та захопливішу кар'єру деінде і якого все ж можна з легкістю спокусити стабільністю та респектабельністю («Боже збав», – раптом подумалося йому) фірми «Бойл, Карлтон, Сесслер і Тейлор».

– Хай там як, мені варто повернутися до свого столу й закінчити роботу з документами в справі Вілсон. Дякую за недолуге вираження впевненості в мені, – додав він і залишив їх витріщатися йому вслід.

Коли він зачинив за собою двері, до нього прийшло відчуття солодкої свободи, наче у вільному падінні з літака. За кілька хвилин він дав відсіч своїй так званій долі й розслабився, як беззаперечний господар власного майбутнього.

Майра не могла зрозуміти, звідки на його обличчі взялася широка усмішка.

– У вас усе гаразд, містере Тейлор?

– У мене все добре, Майро. Я почуваюся так добре, як не почувався вже... якщо бути точним, три роки.

– О, я...

– До зустрічі, – швидко сказав він і повернувся до свого кабінету.

Він тривалий час просидів за столом у задумі. Тоді повільно сягнув рукою в кишеню й витягнув візитівку, яку йому дав Пол Сколфілд. Поклав перед собою на стіл і перевів на неї

погляд. Щоправда, він уже дивився не на неї – він дивився далі, у власну уяву: йому уявлялося, як він у міському суді захищає людину, звинувачену в убивстві. В обвинувачення сильна версія, побудована на непрямих доказах, але йому протистоїть він, Кевін Тейлор із фірми «Джон Мільтон і партнери». Присяжні ловлять кожне його слово. Репортери ходять за ним коридорами суду, випрошуючи в нього відомостей, прогнозів, заяв.

Мері Екерт перервала його мріяння, постукавши у двері й занісши пошту. Вона всміхнулася йому, але з виразу її очей він зрозумів, що про нього вже пішла поголоска.

– Мері, чи не міг я, бува, забути про якусь зустріч сьогодні?

– Ні. Завтра вранці ви маєте зустрітися з містером Сеттоном із приводу його сина, і ви попросили мене знайти вам звіт поліції.

– О. Так. Це той шістнадцятирічний хлопчисько, який без дозволу покатався на сусідській машині?

– Ага.

– Неймовірна справа.

Вона схилила голову набік, спантеличена його сарказмом. Щойно вона пішла, він набрав номер фірми «Джон Мільтон і партнери» та попросив дозволу поговорити з Полом Сколфілдом.

П'ятнадцять хвилин по тому він їхав до Мангеттену, навіть не зателефонувавши Міріам, аби розповісти їй про те, що сталося.

Фірма «Бойл, Карлтон і Сесслер» мала в Блайсдейлі затишний, опоряджений зі смаком офіс. Майже двадцять років тому Томас Бойл перетворив маленький двоповерховий будиночок у стилі кейп-код на офіс для себе та Сенфорда. Почасти чар їхнього офісу полягав у домашній атмосфері. Там людина справді почувалася розслабленою – можливо, занадто розслабленою, думалося Кевінові. Такої реакції в нього не бувало ще ніколи. Він завжди високо цінував домашні фіранки та порт'єри, килими та прикраси. Щоранку він вирушав з однієї домівки до іншої. Так він думав спочатку.

Але ситуація докорінно змінилася, щойно він увійшов до фірми «Джон Мільтон і партнери». Він вийшов з ліфта на двадцять восьмому поверсі, з якого відкривався приголомшливий вид на діловий центр Мангеттену та Іст-Рівер. У кінці коридору стояли подвійні дубові двері з каліграфічним написом: «Адвокатська контора “Джон Мільтон і партнери”». Зайшовши всередину, він опинився в плюшевій приймальні.

Дуже просторе приміщення, довгий світло-брунатний шкіряний диван, шкіряна канапа та шкіряні крісла вказували на успіх. Над диваном висіла величезна барвиста абстрактна картина, схожа на оригінал Кандінського. Саме такий вигляд повинна мати успішна юридична контора, подумав він.

Зачинивши за собою двері, він пішов пишним оксамитовим світло-брунатним килимом, відчуваючись так, ніби під ногами в нього шар зефіру. Тому він усміхнувся, наблизившись до адміністраторки, яка сиділа за тиковим столом у формі півмісяця. Вона відвернулася від текстового процесора, щоби привітатися з ним, і тут він усміхнувся ще ширше. Кевіна вітала не проста, негарна з лиця Майра Брокпорт і не сива, бліда Мері Екерт із темними очима, які віталися з клієнтами в «Бойл, Карлтон і Сесслер», а осяйна смаглява брюнетка, яка цілком могла б узяти участь у конкурсі «Міс Америка».

Вона мала пряме вугільно-чорне волосся, що м'яко падало на плечі, кінчиками майже сягаючи лопаток. Зовні вона була схожа на італійку, прямим римським носом і високими вилицями скидаючись на Софі Лорен. Її темні очі мало не світилися.

— Добрий день, — промовила вона. — Містер Тейлор?

— Так. Гарний офіс.

— Дякую. Містер Сколфілд дуже хоче вас побачити. Я негайно проведу вас до нього, — сказала вона й підвелася. — Не хочете чогось випити... чаю, кави, «Перр'є»[5 - «Перр'є» (Perrier) — французька мінеральна вода преміум-класу.]?

— Я був би радий «Перр'є». Дякую.

Він пішов за нею вестибюлем до заднього коридору.

— Трохи лайму? — запитала вона, повернувши до нього голову.

— Так, дякую.

Вона повела його коридором і зупинилась у невеликій кухонній зоні, а він зачудовано дивився, як рухається її тіло. На зріст вона була під метр вісімдесят, а вбрана в чорну плетену спідницю та білу блузу з довгими рукавами. Спідниця так щільно облягала її стегна та сідниці, що, коли в неї розтягувалися м'язи, він бачив там складку. Від цього в

нього перехопило дух. Подумавши, як несхвально до цього поставилися б Бойл, Карлтон і Сесслер, він подумки засміявся.

Вона передала йому склянку, наповнену іскристою рідиною з льодом.

– Дякую.

Від погляду її очей і тепла в її усмішці він відчув приплив збудження в стегнах і зашарівся.

– Осюди.

Вони пройшли один кабінет, одну залу для нарад, а тоді – ще один кабінет і врешті зупинилися біля дверей, на яких висіла табличка з іменем Пола Сколфілда. Вона постукала й відчинила їх.

– Містер Тейлор, містере Сколфілд.

– Дякую, Даяно, – сказав Пол Сколфілд і обійшов свій стіл, аби привітатися з Кевіном. Вона кивнула й відійшла, але Кевін зміг відірвати від неї погляд лише за мить. Сколфілд, розуміючи його, зачекав. – Кевіне, радий вас бачити.

– Чудовий офіс.

Кабінет Пола Сколфілда був удвічі більший, ніж у Сенфорда Бойла. Він був оздоблений у стилі хай-тек, меблі в ньому – оббиті блискучою чорною шкірою, а полиці та стіл були глянсово-білими. Ліворуч від його столу були два великі вікна, з яких відкривався вид на місто аж до Іст-Рівер.

– Оце так краєвид.

– Аж дух перехоплює, правда? Такі види відкриваються з усіх кабінетів. І з вашого теж.

– Та невже?

– Прошу, сідайте. Я вже сказав містерові Мільтону, що ви тут, і він хоче побачитися з вами після того, як ми закінчимо.

Кевін уместився в чорному шкіряному кріслі перед Сколфілдовим столом.

– Я радий, що ви вирішили серйозно розглянути нашу пропозицію. Ми буквально завалені новою роботою, – сказав Пол Сколфілд. У нього спалахнули очі. – Отже, ваша поточна юридична фірма запропонувала вам статус партнера?

– Аж ніяк. Там мені запропонували можливість знайти щось таке, що більше підходить моїй природі, – відповів Кевін.

– Що? – Усмішка Пола стала стриманішою.

– Вочевидь, справа Лоїс Вілсон і те, як я її вів, стала для них небажаним поворотом. Мовляв, юридичні хитрощі доречні лише тоді, коли їх застосовують обережно. Не тоді, коли маніпулюють якоюсь бабцею, щоб одержати частку її майна, чи знаходять лазівки в податковому законодавстві, аби поповнити кишені заможних клієнтів фірми, – з гіркотою пояснив Кевін.

Пол хитнув головою й засміявся.

– Недалекоглядність. Справжнє міщанство та обивательщина. Ось чому вам там не місце, Кевіне. Містер Мільтон правильно про вас думає, – додав він, і його обличчя посерйознішало. – Вам місце тут... з нами.

– Так сказав містер Мільтон?

– Еге ж. Це він помітив вас першим, а він, аналізуючи людей, зазвичай не помиляється. Ця людина надзвичайно прониклива.

– Я вже зустрічався з ним? – запитав Кевін, дивуючись, як це хтось може бути таким упевненим у ньому ще до зустрічі.

– Ні, але він постійно шукає нових яскравих перспектив... любить відшукувати нових юристів, ходити на слухання та суди, як мисливці за талановитими бейсболістами ходять на матчі в старших школах. Він спершу побачив вас у дії, а тоді послав мене. Так він узяв на роботу всіх нас. Сьогодні ви познайомитеся з усіма: з Дейвом Котейном, Тедом Мак-Карті та нашими секретарками. Але дозвольте спершу показати вам ваш кабінет, а тоді ми побачимося з містером Мільтоном.

Кевін допив свою «Перр'є» й підвівся, а тоді вийшов за ним із дверей і попрямував коридором. Зупинилися вони біля дверей до якогось кабінету, з яких, вочевидь, зовсім недавно зняли табличку.

– Тому, хто пішов із цієї фірми, напевно, трапилася неабияка спокуса, – зауважив Кевін.

Пол, примруживши очі, кивнув.

– Так. Особиста трагедія. Він укоротив собі віку невдовзі після смерті дружини під час пологів. Його звали Річард Джаффі, і він був геніальним адвокатом. Тут він не програв жодної справи.

– Ох, я не знав.

– Містер Мільтон досі серйозно цим засмучений – і всі ми, як ви розумієте, теж. Але ваша поява серед нас, Кевіне, – додав він, поклавши руку Кевінові на плече, – нас підбадьорить.

– Дякую, – відповів Кевін і додав: – Але виглядає на те, що я маю дотягнутися до високої планки.

– Ви це можете. Якщо так вважає містер Мільтон, то можете, – кивнув Пол. Кевін мало не розсміявся, почувши, як завзято він висловлює свою віру, але зрозумів, що Пол Сколфілд говорить абсолютно серйозно.

Сколфілд відчинив двері, і Кевін увійшов у свій потенційний новий кабінет.

За останні три роки він безліч разів сидів, відкинувшись на спинку крісла, у своєму кабінеті-комірчині в «Бойл, Карлтон і Сесслер» і уявляв, як воно – бути знаменитим нью-йоркським адвокатом із плюшевим кабінетом, де з вікна відкривається гарний краєвид.

Тепер перед ним стояв Г-подібний стіл із м'яким шкіряним кріслом, м'яка шкіряна канапа та ще одне шкіряне крісло перед столом. Килим там був такий самий плюшевий, як і у вестибюлі, а фіранки – яскраво-бежеві. Стіни були вкриті панелями зі світлого дерева гікорі, що надавали приміщенню свіжого, чистого вигляду.

– Здається, тут усе новісіньке.

– Містер Мільтон переробив кабінет. Сподіваюся, вам подобається.

– Подобається? Та я в захваті, – відповів Кевін.

Пол кивнув. Кевінові здавався розкішним весь кабінет, від витонченої позолоченої телефонної системи до набору з ручки та олівця зі щирого золота. Там були навіть срібні фоторамки, що чекали на його фотографії, а спеціальні рамки на стінах чекали на Кевінові дипломи та відзнаки, і було їх саме стільки, скільки і в його кабінеті в Блайсдейлі. Який збіг, подумав він. Добре знамення.

Кевін підійшов до вікон за столом. Як і сказав Пол, з них відкривався приголомшливий вид на місто.

– І як? – запитав Пол.

– Прекрасно! – Він перейшов до вбиральні, де поглянув на блискуче нове устаткування,

кахельну підлогу та стіни. Була навіть душова кабінка. – Хоч одразу переїжджай.

Кевін оглянув книжки в шафі, що затуляла більшу частину лівої стіни.

– Мені не треба нічого сюди завозити.

Він засміявся та ще раз оглянув свій кабінет.

– Це... неймовірно.

– Містер Мільтон буде радий знати, що ви задоволені його творінням, Кевіне. – Пол глянув на свій годинник. – Нам час із ним зустрітися.

– Звісно. – Коли вони пішли на вихід, Кевін зупинився, озирнувся й хитнув головою. – Саме про такий кабінет я мріяв. Можна подумати, ніби... – він повернувся до усміхненого Пола Сколфілда, – ніби він зазирнув у мої мрії.

Постукавши, Пол відчинив двері й відступив, пропускаючи Кевіна першим. Кевін був змушений визнати, що нервував. Завдяки Полові в нього склалася така думка про Джона Мільтона, що він гадки не мав, чого очікувати.

Той самий килим, який укривав підлогу вестибюля та розливався коридором, проходив за двері кабінету Джона Мільтона і вкривав його підлогу. У задній частині приміщення посередині стояли стіл із темного червоного дерева та темно-брунатне шкіряне крісло з високою спинкою. Перед столом – два крісла. За столом були три великі вікна майже на всю стіну, з яких безперешкодно відкривався широкий, майже божественний вид на місто й небо.

Спершу Кевін так захопився розкішшю та яскравістю приміщення, що не помітив Джона Мільтона в кріслі. Коли ж Кевін пройшов далі й таки його побачив, той неначе виринув із тіні.

– Вітаю у фірмі «Джон Мільтон і партнери», Кевіне, – сказав він.

У його м'якому голосі Кевін одразу відчув теплоту. Цей голос нагадав йому такий само відкритий, дружній і заспокійливий тон превелебного Пендлтона з Блайсдейльської єпископальної церкви, тон, який швидко розслабляв слухача. Кевін часто намагався імітувати його в суді й потай називав своїм «недільним голосом».

Джонові Мільтону, судячи з вигляду, було трохи за шістдесят, і в ньому цікаво поєднувалися молодечі і старечі риси. Волосся в нього було пишне, густе, охайно

підстрижене та зачесане, але повністю сиве. Коли Пол зачинив за ним двері, містер Мільтон підвівся. Коли він розпрямився, виявилось, що на зріст він під метр дев'яносто, а на його обличчі, яке попервах неначе ховалося за гіпсовою маскою, засяяла усмішка. Він був одягнений у темно-сірий шовковий костюм з рубіновою краваткою та рубіновою хустинкою в кишені.

Кевін помітив, як піднялися Мільтонові плечі, коли він простягнув йому руку. Він мав чудову фізичну форму – ще одна риса з дивної, але цікавої суміші молодості і старості. Наблизившись, Кевін побачив на його щоках густий рум'янець. Містер Мільтон міцно взявся за Кевінову руку, так, ніби чекав на зустріч із ним цілу вічність.

– Радий знайомству, містере Мільтон.

Поки вони з Кевіном дивились один на одного, очі Джона Мільтона якось перетворювалися, з тьмяних, спокійних карих стаючи жовтуватими та блискучими. Він мав прямий м'ясистий ніс із м'якими лініями, через які його лице часом здавалося непідвладним часу. Навіть зморшки довкола його очей мали такий вигляд, наче їх хтось намалював олівцем усього кілька секунд тому. Його тонкі губи мали жовтогарячий відтінок, підборіддя було загострене, а шкіра – підтягнута, але погляд у нього був батьківський, а обличчя – сповнене мудрості.

– Сподіваюся, Пол показав вам ваш потенційний кабінет.

– О так. Він неймовірний. Я в захваті.

– Я радий, Кевіне. Прошу, сідайте.

Він показав на світло-брунатне шкіряне крісло з високою спинкою та підлокітниками з гладенького темного червоного дерева. На них були вирізьблені вручну постаті з грецької міфології – сатири, мінотаври.

– Дякую, Поле, – додав він.

Кевін озирнувся й побачив, як Пол Сколфілд виходить.

Джон Мільтон повернувся до свого крісла. Кевін помітив, що в ньому є якась твердість, а в тому, як він тримає голову та плечі, – щось королівське. Він сів, як монарх під час сходження на престол.

– Як ви знаєте, Кевіне, ми вже досить давно про вас думаємо. Ми були б раді, якби ви почали з наступного тижня. Знаю, це швидко, але я вже відклав для вас одну справу, – додав він, постукавши по грубій теці, що лежала на столі праворуч від нього.

– Справді? – Кевінові захотілося спитати, як співрозмовник здогадався, що він погодиться на роботу у фірмі, але подумав, що це може видатися неввічливим. – І про що вона?

– Я передам її вам у слушний час, – твердо відповів Джон Мільтон. Кевін помітив, як легко містер Мільтон переходить з теплого, дружнього тону на непохитний і рішучий. – По-перше, дозвольте мені пояснити свою філософію щодо молодших партнерів, а вони в мене, як ви згодом дізнаєтеся, є більше ніж просто молодшими партнерами. Багато в чому вони мої партнери, але поряд із цим – і моя рідня. Ми – справжня команда, ми віддані одне одному набагато сильніше, ніж вимагають звичайні професійні стосунки. Ми піклуємося одне про одного та про сім'ї одне одного. Ніхто не працює у вакуумі: дім, життя, усі проблеми – все це справляє певний вплив на вашу роботу. Розумієте?

– Так, – відповів Кевін і мимоволі замислився про людину, на місце якої заступав. Чи не до цього вів містер Мільтон?

– Я так і думав, – сказав Джон Мільтон і відкинувся назад так, що, коли сонце надворі затулила хмара, його обличчя накрила тінь. – І вам навряд чи видалося дивним те, що я висловлюю пропозиції, навіть намагаюся допомогти вам у такий спосіб, який, здавалося б, не має безпосереднього стосунку до вашої роботи тут. Наприклад, – продовжив він, – вам би однозначно варто було жити в місті. А так уже вийшло, що я володію досить розкішним житловим комплексом в ідеальній частині Мангеттену, і в мене там є вільна квартира. Я був би радий, якби ви переселилися туди без орендної плати.

– Без орендної плати?

– Саме так. Ось який я відданий своїм партнерам та їхнім родинам. А ще я вмію списувати відповідні суми, – додав він. – Щоправда, це не важливо. Важлива певність у тому, що ви з дружиною, залишаючись із нами, вестимете комфортне, приємне життя. Я розумію, що у вас із дружиною там, де ви зараз мешкаєте, є родичі, – швидко продовжив він, – але ви будете не так уже й далеко, а ще... – він виринув з тіні, нахилившись уперед, і всміхнувся, – ...у вас тут буде нова родина.

Кевін кивнув.

– Звучить... чудово. Звичайно ж, мені потрібно буде обговорити це з дружиною, – швидко додав він.

– Звісно. А тепер, – сказав Джон Мільтон, підвівшись, – просто поговорімо трохи про закон. Я поясню вам свою філософію. Закон слід чітко тлумачити та чітко застосовувати. Позитивним наслідком цього є правосуддя, але правова система існує не заради нього. Правова система покликана зберігати порядок, тримати всіх людей у рамках, – біля кутка свого столу він повернувся, глянув на Кевіна згори вниз і знов усміхнувся. – Усіх людей, як так званих агентів добра, так і криміналітет.

– Співчуття, – продовжив Джон Мільтон тоном університетського професора на лекції, – у доречних випадках гідне захвату, але в системі йому немає місця, тому що воно суб'єктивне, недосконале та мінливе, тим часом як закон може стати досконалим, а також лишатися завжди актуальним і універсальним.

Він зупинився й поглянув на Кевіна, який швидко кивнув.

– Здається, ви розумієте, що я кажу, і погоджуєтеся з цим.

– Так, – озвався Кевін. – Може, я й не формулював це саме так, але це правда.

– Ми передусім адвокати, і ми досягатимемо успіху, допоки це пам'ятатимемо, – сказав Джон Мільтон. Його очі палали рішучістю.

Кевін був зачарований. Мовлення Джона Мільтона мало хвилястий ритм і часом так сильно стишувалося, що Кевінові здавалося, ніби він читає по губах співрозмовника й повторює за ним фрази власним голосом. А потім він раптом оживав, а його голос ставав сильним і енергійним.

У Кевіна швидко билось серце, обличчя почало шарітися. Востаннє на своїй пам'яті він почувався таким збудженим у старшій школі, коли був у баскетбольній команді та брав участь у матчі за чемпіонський титул їхньої ліги. Тренер команди, Марті Мак-Дермотт, виголосив перед матчем таку промову, що команда впливля з роздягальні на поле з вогнем у серцях, яким можна було би спалити всю лігу. Тоді йому не терпілося взятися за м'яч. А тепер не терпілося повернутися до суду.

Джон Мільтон поволі кивнув.

– Ми розуміємо один одного більше, ніж ви собі уявляєте, Кевіне. І я, щойно це зрозумів, наказав Полові вами поцікавитися, – на мить він поглянув на Кевіна, а тоді майже по-бісівськи всміхнувся. – Візьмімо до прикладу вашу останню справу... – Джон Мільтон відкинувся на спинку крісла, тепер уже в більш розслабленій позі.

– Лоїс Вілсон, шкільна вчителька, звинувачена в насильстві над дітьми?

– Так. Ваш захист був блискучий. Ви побачили слабкі місця у версії обвинувачення й кинулися вперед, зосередившись на них.

– Я знав, що директор нею незадоволений, а ще знав, що інші дівчатка брешуть...

– Так, – сказав Джон Мільтон і нахилився вперед, витягнувши руки над столом так, ніби хотів обняти Кевіна. – Але ви також знали, що Барбара Стенлі не бреше і що Лоїс Вілсон

винна.

Кевін мовчки здивовано подивився на нього.

– О, ви були не зовсім упевнені, але в глибині душі вважали, що вона чинила насильство над Барбарою Стенлі і що Барбара Стенлі, якій було боязко скаржитися самій, накрутила подружок і вмовила їх долучитися до неї. Той ідіот-директор палко бажав розправитися з учителькою...

– Цього я точно не знаю, – повільно проказав Кевін.

– Нічого страшного, – знов усміхнувся Джон Мільтон. – Ви зробили те, що мали зробити як її адвокат.

Джон Мільтон перестав усміхатися. Тепер він здавався навіть сердитим.

– Обвинуваченню слід було потрудитися заздалегідь так, як ви. У тій судовій залі ви були єдиним справжнім юристом, – додав він. – Я захоплююся вами через це і хочу, щоб ви працювали тут зі мною. Тут потрібні саме такі адвокати, як ви, Кевіне.

Кевін замислився, звідки Джон Мільтон так багато знає про справу Лоїс Вілсон, але невдовзі це перестало його цікавити. Тепер надто багато всього відвертало його увагу, в нього було надто багато чудових тем для роздумів. Далі вони обговорили платню, і він довідався, що Пол Сколфілд не перебільшував. Платня була вдвічі більша, ніж у його поточній фірмі. Містер Мільтон сказав, що негайно організує переїзд Кевіна та Міріам до нової квартири, якщо Міріам це схвалить. Договіривши, містер Мільтон негайно подзвонив секретарці й попросив її привести Пола Сколфілда. Пол прийшов негайно, наче просто стояв за дверима й чекав.

– Він знов у твоїх руках, Поле. Кевіне, ласкаво просимо до нашої родини, – промовив Джон Мільтон і простягнув руку.

Кевін узяв її, і вони рішучо потиснули один одному руки.

– Дякую.

– А всі формальності, пов'язані з вашим переїздом до квартири, як я вже казав, буде залагоджено до вихідних. Можете коли завгодно показати її дружині.

– Ще раз дякую. Не можу дочекатися.

Джон Мільтон з розумінням кивнув.

– Оце людина, еге ж? – тихо сказав Пол, коли вони вийшли з кабінету.

– Просто неймовірно, як він одразу доходить до суті. Відчувається, що серйозний, але мені все ж здалося, що не педант. А ще він був дуже приязний.

– О так. Чесно кажучи, – відповів Пол, зупинившись у коридорі, – ми всі від нього в захваті. Він схожий на... батька.

Кевін кивнув.

– Так, так мені й здалося, – він озирнувся назад, – наче я сидів і розмовляв зі своїм батьком.

Пол засміявся та обняв Кевіна однією рукою, і вони знову пішли коридором, до кабінету Дейва Котейна. Дейв був ближчий за віком до Кевіна: йому був усього тридцять один рік. Він теж був випускником юрфаку Нью-Йоркського університету, і вони одразу почали згадувати спільних викладачів. Дейв був струнким чоловіком під метр вісімдесят і мав коротко, майже по-військовому підстрижене світло-каштанове волосся. Кевінові подумалося, що Міріам він здається милим, бо має світло-блакитні очі та м'яку, приємну усмішку, а ще чимось нагадує її молодшого брата Сета.

Попри худорляву фігуру, Дейв мав глибокий, звучний голос – будь-який директор хору продав би душу, аби лиш залучити такого до свого ансамблю. Кевін уявив, як його голос відлунює над головами уважних слухачів під час перехресного допиту в суді. З їхнього знайомства Кевін здогадався, що Дейв Котейн – людина прониклива і дуже розумна. Згодом Пол розповість йому, що Дейв Котейн був у п'ятірці найкращих випускників свого курсу в університеті й міг би працювати в низці престижних нью-йоркських або вашингтонських фірм.

– Дозвольте продовжити екскурсію, – сказав Пол. – У вас із Дейвом ще буде чимало можливостей познайомитися ближче, й у ваших дружин теж.

– Чудово. Ви маєте дітей? – запитав Кевін.

– Ще ні, але скоро матимемо, – відповів Дейв і додав: – Ми з Нормою приблизно на тому ж етапі, що й ви з Міріам.

Кевін почав усміхатись, а тоді йому подумалося: як дивно, що вони обізнані і з його особистим життям.

Пол угадав цю його думку.

– Ми вивчаємо всі відомості про потенційних партнерів, – сказав він, – тож не дивуйтеся,

що ми вже так багато про вас знаємо.

– У вас тут, сподіваюся, не філія ЦРУ?

Дейв і Пол презирнулися й засміялися.

– Коли Пол і містер Мільтон розглядали мою кандидатуру, я почувався так само.

– Поговоримо згодом, – сказав Пол, і вони з Кевіном пішли до юридичної бібліотеки.

Тутешня юридична бібліотека була вдвічі більша, ніж у «Бойл, Карлтон і Сесслер», і повністю актуалізована. Там стояв комп'ютер – як пояснив Пол Сколфілд, із доступом до поліційної документації, навіть федеральної, – а також центральна ЕОМ з доступом до прецедентних справ і розслідувальної інформації, завдяки яким можна було розуміти та вивчати поліційні звіти та дані судових експертиз. Одна з секретарок сиділа за клавіатурою та вводила нову інформацію, надану одним із приватних слідчих фірми.

– Венді, це Кевін Тейлор, наш новий молодший партнер. Кевіне, це Венді Аллан.

Секретарка розвернулася, і Кевін знову мимоволі вразився прекрасним обличчям і фігурою. Судячи з вигляду, Венді Аллан було двадцять два чи двадцять три роки. Вона мала волосся персикового кольору, вкладене кількома м'якими шарами, а над чолом – розпушений чубчик. Коли вона всміхнулася, її каштаново-карі очі пояснишали.

– Здрастуйте.

– Добридень.

– Венді працюватиме і вашою секретаркою, і Дейвовою, доки ми не знайдемо ще одну, – пояснив Сколфілд.

Від думки, що в нього скоро буде власна секретарка, Кевін усміхнувся самому собі.

– З нетерпінням чекаю на можливість попрацювати з вами, містере Тейлор.

– Навзаєм.

– Нам варто знайти Теда, – прошепотів Пол. – Я щойно згадав, що йому сьогодні по обіді треба взяти письмове свідчення.

– О, звісно.

Він вийшов слідом за Полом, озирнувшись один раз заради усмішки, яка ще не зникла з

обличчя Венді Аллан.

– Як ви не забуваєте про роботу в оточенні таких гарних жінок? – напівжартома запитав Кевін.

Пол зупинився й повернувся до нього.

– Венді та Даяна гарні, Елейн і Карла, як ви побачите, теж, але всі вони – ще й першокласні секретарки, – усміхнувся Пол й озирнувся на бібліотеку. – Містер Мільтон каже, що більшість чоловіків схильні вважати, ніби гарні жінки не розумні. Якось він виграв справу, тому що один прокурор думав саме так. Нагадайте мені якимось, щоб я попросив його розповісти вам про це. До речі, – додав Пол, стиснувши голос, – усіх секретарок містер Мільтон дібрав особисто.

Кевін кивнув, і вони пішли далі до кабінету Теда Мак-Карті.

Мак-Карті багато чим нагадав Кевінові його самого. Він був на два роки старший, приблизно одного зросту з Кевіном і мав схожу статуру, проте волосся в нього було чорне, шкіра – набагато темніша, а очі – темно-карі. Але вони обидва народилися та виросли на Лонг-Айленді. Мак-Карті жив у Нортпорті та навчався на юридичному факультеті Сиракузького університету.

Дружина Теда Мак-Карті, як і Міріам, теж виросла на Лонг-Айленді. Раніше вона працювала адміністраторкою при лікареві в Коммаку. Вони теж поки що не мали дітей, але планували невдовзі їх завести.

Кевін відчув, що Тед Мак-Карті – людина педантична. Він сидів за великим столом із чорного дуба, де його папери лежали охайно біля великої фотографії дружини в срібній рамці та ще однієї фотографії в такій самій рамці, де були зображені він і дружина в день весілля. Його кабінет був досить простим порівняно з кабінетами Дейва Котейна та Пола Сколфілда, але в ньому краще відчувалися порядок і чистота.

– Радий знайомству, Кевіне, – промовив Мак-Карті, підвівшись із крісла, коли Пол їх познайомив. Тед, як і Дейв із Полом, мав приголомшливий голос і говорив енергійно та чітко. – З того, як про вас розповідали містер Мільтон і Пол, я зрозумів, що ви скоро будете з нами.

– Здається, про це всі дізналися раніше за мене, – пожартував Кевін.

– Зі мною було так само, – зауважив Тед. – Я працював у батьковій фірмі й не мав ані найменшого наміру йти, аж тут до мене звернувся Пол. Приїхавши сюди на зустріч із містером Мільтоном, я вже роздумував про те, як повідомлю про це батька.

– Неймовірно.

– Тут практично щодня відбувається щось захопливе. А тепер, коли до нас долучитеся ви...

– Я з великим нетерпінням чекаю на це, – відповів Кевін.

– Удачі і вітаю на борту, – сказав Тед. – Мушу бігти – треба взяти свідчення щодо клієнта, якого звинувачують у згвалтуванні сусідської доньки-підлітка.

– Справді?

– Розповім вам про це на службовій нараді, – пообіцяв Тед.

Кевін кивнув і пішов до виходу за Полом. У дверях він зупинився.

– Я б хотів дещо спитати, Тед, – сказав Кевін, думаючи, як відреагують на його рішення Міріам і її та його батьки.

– Звісно, питайте.

– Як ви повідомили свого батька про те, що йдете?

– Я сказав йому, що дуже хочу спеціалізуватися на кримінальному праві і що містер Мільтон мене дуже вразив.

– Але ж ви мали успадкувати родинну фірму, так?

– Ох... – Тед усміхнувся й хитнув головою. – Невдовзі ви зрозумієте, що це теж родинна фірма.

Кевін кивнув, вражений Тедовою щирістю.

Він повернувся до свого майбутнього кабінету й сів за великий стіл. Відкинувся на спинку крісла, поклавши руки на потилицю, а тоді розвернувся, щоб поглянути на місто. Тепер він почувався на мільйон доларів. Йому не вірилось у власну удачу: багата фірма, розкішна квартира на Мангеттені без орендної плати...

Повернувшись назад, він зазирнув у шухляди столу. Там було все: чисті блокноти, нові ручки, новий органайзер. Коли він уже був готовий закрити нижню бічну шухляду, йому впав в око якийсь предмет. Це була невеличка ювелірна скринька.

Він витягнув її, відкрив і побачив усередині золотий перстень на мізинець із

вигравіруваною монограмою «К».

– Перевіряєте габарити крісла? – запитав Пол, увійшовши всередину.

– Що? Ой. Так. Що це таке? – Кевін простягнув перстень.

– Значить, уже знайшли? Просто дрібничка від містера Мільтона, привітальний подарунок. Він усім нам такі подарував.

Кевін з острахом вийняв перстень зі скриньки та приміряв. Він підійшов ідеально. Кевін підняв здивований погляд, але Пол явно анітрохи не вразився.

– Вирішальну роль, Кевіне, тут відіграють саме ці дрібнички, те, як він сумлінно показує свою відданість нам як людям.

– Розумію, – Кевін замислився на мить, а тоді відірвав погляд від персня, – але звідки він знав, що я погоджуся на роботу?

Пол знизав плечима.

– Як я вже казав, він чудово знається на людях.

– Неймовірно. – Він оглянув кабінет. – А цей... Джаффі?

– А що він?

– Цього ніхто не міг передбачити?

– Ми знали, що він у депресії. Йому всі допомагали. Містер Мільтон найняв малому няньку. Ми робили все, що могли, телефонували йому, заходили в гості. Ми всі відчуваємося винними, усі відчуваємо свою відповідальність.

– Я не мав на увазі...

– О ні, – сказав Пол. – Ми всі живемо в одному будинку. Ми мали б зуміти йому допомогти.

– Ви всі живете в одному будинку?

– І ви теж із нами житимете. Навіть більше: ви оселитесь у квартирі Джаффі.

Кевін подивився вражено. Він не знав, як до цього поставиться Міріам.

– Як він... як він це зробив?

– Зіскочив зі свого патіо. Але не хвилюйтеся, – сказав Пол і швидко всміхнувся, – я не думаю, що та квартира проклята.

– Усе одно мені, можливо, варто тримати це в таємниці від дружини.

– О, звичайно ж. Принаймні допоки ви не обживетесь і вона не побачить сама, як вам безпечно і комфортно. Ще трохи – і її звідти не витягне навіть стадо диких слонів!

4

Лише перед з'їздом зі швидкісної дороги Кевін усвідомив, як сильно змінить власне життя та життя Міріам. Не можна сказати, що він хоч трохи про це шкодував, – зовсім навпаки, він на своїй пам'яті ще ніколи не сприймав своє життя та кар'єру так оптимістично. Просто він, наближаючись до ідилічного маленького району, в якому вони з Міріам планували провести все життя, усвідомив, що віддалиться разом з нею від того життя, яке їм уявлялося.

Проте всі прийдешні зміни будуть на краще, і Міріам теж має їм зрадіти, подумав він. А як же інакше? Більше грошей – це ще більший будинок мрії, ніж той, який вони собі уявляли. Їхнє життя стане різнобічнішим, і вони відійдуть від того, що тепер видавалося йому задушливим провінціалізмом.

Найважливіше ж, мабуть, те, що вони розширять коло своїх друзів і познайомляться з набагато цікавішими людьми, незмірно вищими за представників так званого витонченого вищого класу Блайсдейла. Двоє інших адвокатів, які працювали на фірмі Джона Мільтона, одразу йому сподобались, і він не сумнівався, що Міріам вони сподобаються теж.

Він повернувся до своєї адвокатської контори, перевібив повідомлення. Йому дзвонила Міріам, але він вирішив, що поговорить із нею, коли приїде додому.

Вони з Міріам жили в «Блайсдейл-Гарденс», комплексі побудованих із кедру міських особняків у лісистій пасторальній місцевості просто за межами самого селища. Двоповерхові особняки були затишними та просторими, мали дров'яні каміни з цегли. У комплексі був громадський басейн і два ґрунтові тенісні корти. У перші роки спільного життя вони з Міріам аж ніяк не бідували, але, поглянувши на містечко під час швидкої поїздки додому, він несподівано усвідомив, що воно йому не до вподоби. У ньому було щось таке, чого він не бачив раніше: ця місцевість якось заколисувала своїх мешканців, робила пасивними. Тепер він побачив дещо більше, те, чого неможливо буде досягти,

якщо вони залишаться тут.

Він заїхав у свій гараж, але дверей до будинку відчинити не встиг: їх за нього відчинила Міріам. Вона відступила до передпокою з занепокоєним виразом обличчя.

– Де ти був? Я думала, ти подзвониш мені до обіду й ми, можливо, зустрінемося. А ще, як ти знаєш, я чекала, коли ти розповіси, що сказав Сенфорд Бойл.

Він увійшов, обережно зачинивши за собою двері.

– Забудь про Бойла, забудь про Карлтона, забудь про Сесслера.

– Що? – Вона піднесла праву руку до основи шиї. – Чому? Вони не покликали тебе в партнери?

– Не покликали. Аж ніяк. Зовсім навпаки.

– Що ти маєш на увазі, Кевіне?

Він хитнув головою.

– Вони не звільнили мене, а радше порадили знайти щось таке, що більше пасуватиме моїй... моїй природі, – сказав він. Пройшов повз неї до вітальні й упав на диван.

Вона, явно приголомшена, залишилася позаду.

– Річ у твоїй останній справі, так?

– Гадаю, вона була останньою краплею. Розумієш, Міріам, я не підходжу їм, а вони не підходять мені.

– Але ж, Кеве... три роки до цього все завжди було добре, – скривилася вона. – Я знала, що тобі не слід було братися за цю справу. Знала. А тепер поглянь, що сталося, – вона заплакала.

Серце в неї загупало. Яке враження це могло справити? Кевін захищає відому лесбійку, а тоді втрачає роботу в одній з найпрестижніших фірм району? Їй уже вчувалися материні слова: «Я ж тобі казала».

– Розслабся, – усміхнувся він їй.

– Розслабитися? – Вона схилила голову набік. Чому він недостатньо засмучений? – Де ти був, Кевіне? – поглянула вона на годинник, що стояв на камінній полиці. – І ти якось рано

повернувся, чи не так?

– Ага. Заходь. Сідай, – він погладив подушечку біля себе, – мені треба дуже багато тобі розповісти.

– Твоя мати дзвонила, – сказала вона так, ніби передбачила його слова й захотіла нагадати про його численні зв'язки з цією місцевістю.

– Я їй згодом подзвоню. Все гаразд?

– О, так. Вона хотіла привітати тебе з перемогою в суді, – сухо додала вона.

– Добре. Тепер вона зрадіє ще більше.

– Чому, Кевіне? – Міріам вирішила сісти навпроти нього, склавши руки на колінах.

– Не нервуй так, люба. Віднині й надалі ми будемо змінювати своє життя лише на краще.

– Як?

– Ну, звісно, я піду з «Бойл, Карлтон і Сесслер». Дякувати Богові.

– Колись ти дуже пишався тим, що там працюєш, – із сумом зауважила вона.

– Колись. Що я знав? Я був шмаркачем, щойно з юридичного факультету, був радий будь-якій такій роботі, але тепер...

– Що? Скажи мені, – запитала вона вже наполегливіше.

– Ну, – нахилився він уперед, – пам'ятаєш того чоловіка, який підійшов до нас за барною стійкою в «Ожиновому заїзді» у п'ятницю ввечері й дав свою картку?

– Так.

– Ну, після своєї веселої дискусії з «трьома помагачами» я розглянув цю можливість.

– Що ти зробив?

– Подзвонив йому й поїхав на Мангеттен. Я наче... наче опинився в одній зі своїх мрій. Що там ті заможні нью-йоркські фірми! Зачекай, побачиш. Вони на двадцять восьмому поверсі. Краєвид там розкішний. Головне, вони буквально завалені роботою – так швидко зросла їхня слава в Нью-Йорку. Їм у край потрібен ще один адвокат.

– Що ти зробив, Кевіне?

– Спершу скажу тобі ось що: Пол не жартував. Там мені платитимуть удвічі більше, ніж я заробляв би цього року в «Бойл, Карлтон і Сесслер», навіть якби там вчинили правильно і взяли мене в повноправні партнери. А це – величезні гроші, Міріам. По-друге, я робитиму лише те, що хочу: розглядатиму кримінальні справи.

– Але що, як із цим не складеться? Тут у тебе все стабільно, тут щось вимальовується.

– Як це – «не складеться»? Оце так мені довіряє власна дружина. – Він негайно вдав засмучення, наче в суді.

– Я просто намагаюся...

– Я знаю. Будь-які великі кроки на кшталт цього лякають, але коли ти познайомишся з усіма... і це, Міріам, якраз найкраще для нас: усі інші молодші партнери, Тед, Дейв і Пол, одружені, а дітей ні в кого з них ще немає. Дейв, Тед і їхні дружини – приблизно наші ровесники. Ми зможемо спілкуватися з людьми, з якими нас щось об'єднує. Ну що насправді тебе об'єднує з Етель Бойл, Барбарою Карлтон чи Рітою Сесслер? Сама знаєш, вони досі вважають себе трохи кращими за нас, тому що я – не партнер. І не кажи мені, ніби ти не нарікала на те, що вони поводяться з тобою, як із дитиною.

– Але в нас є й інші друзі, Кевіне.

– Знаю. Але час розширити свої обрії, любя. Ці люди живуть і працюють у Нью-Йорку. Вони їздять на вистави, концерти, до художніх галерей, чудово відпочивають. Ти нарешті займешся тим, чим завжди хотіла займатися.

Вона відкинулася назад у задумі. Можливо, він має рацію, – можливо, вона все своє життя була надто самотньою. Можливо, час вирватися з кокона.

– Кеве, ти справді вважаєш, що це буде добрим кроком?

– Ох, любя, – відповів він, підвівшись і наблизившись до неї. – Це не просто добрий крок – це чудовий крок.

Він поцілував її й сів біля неї, а тоді взяв її за руки.

– Я не зробив би нічого такого, що засмутило б тебе, хоч яке щастя це обіцяло б мені. Це просто нікуди б не годилося. Ми надто... надто сильно зрослися.

– Так. – Вона заплющила очі та злегка закусила нижню губу. Він торкнувся її щоки, і вона розплющила очі.

– Я кохаю тебе, Міріам. Не уявляю, як чоловік може кохати жінку ще більше.

– Ох, Кеве...

Вони знову поцілувались, а тоді вона помітила на його мізинці новий перстень.

– Де ти це взяв, Кевіне? – Вона взялася за його руку, щоби піднести перстень до очей. – Перша літера твого імені?

– Ти не повіриш. Це подарунок від містера Мільтона, такий собі привітальний дар.

– Справді? Але звідки він міг знати, що ти пристанеш на його пропозицію?

– Ти зрозумієш, коли зустрінешся з містером Мільтоном. Він випромінює впевненість, авторитет, успіх.

Вона хитнула головою і знову поглянула на перстень.

– Золото щире, двадцять чотири карати, – сказав він, помахавши рукою.

– Ти справді захопився тією фірмою.

– Я знаю, – визнав він.

– А як же дорога туди, Кевіне? Ти ніколи не хотів їздити на роботу далеко.

Він усміхнувся.

– У містера Мільтона є чудове рішення, – хитнув головою він. – Усе це здається надто ідеальним, щоб бути правдою, але це – правда.

– Що? Розкажи, – підскочила вона на канапі.

Він посміявся з її нетерплячості.

– Ну, завдяки одній своїй справі багато років тому Мільтон, схоже, заволодів багатоквартирним будинком на Ріверсайд-драйв, і там зараз є вільна квартира.

– Ріверсайд-драйв? Тобто ми б переїхали до Нью-Йорка? – Її захват пригаснув, ледве почавши зростати. Він знав, що вона не надто любить жити в місті.

– Угадай, скільки ця квартира коштує.

– Гадки не маю.

– Шістсот тисяч доларів!

– Але ж, Кевіне, як ми можемо таке собі дозволити?

– Нам і не треба цього собі дозволяти.

– Я не розумію.

– Вона наша, допоки ми не будемо готові побудувати дім своєї мрії. Без орендної плати і взагалі. Навіть за електрику платити не треба.

У Міріам так сильно відвисла щелепа, що він мимоволі розсміявся знову.

– І уяви собі... Тед Мак-Карті та його дружина Джин, Дейв Котейн і його дружина Норма, Пол Сколфілд і його дружина Гелен мешкають у цій-таки будівлі.

– А де живе містер Мільтон?

– У квартирі в пентхаузі тієї ж будівлі. Усе як сказав мені сьогодні Тед Мак-Карті... «Джон Мільтон і партнери» – велика згуртована родина.

Її опір почав слабшати. Вона мимоволі зацікавилася ще більше.

– А що там з містером Мільтоном? Невже в нього немає дружини та рідних?

– Ні. Може, тому він і ставиться до своїх партнерів, як до рідні.

– Який він?

Кевін відкинувся назад і почав:

– Міріам, Джон Мільтон – найхаризматичніша, найсимпатичніша людина, яку я коли-небудь зустрічав.

Коли Кевін розповідав їй про зустріч із ним, у нього з'явилося дивне відчуття, ніби він насправді переживає цю зустріч ізнову. Усі її подробиці лишалися свіжими в його пам'яті.

Згодом, тихо повечерявши, вони, психічно виснажені, пішли спати. Уранці Кевін списав на це психічне виснаження свій яскравий кошмарний сон. Він був у суді та знову обговорював справу Лоїс Вілсон – щоправда, цього разу, коли він поглянув на суддю, суддею виявився

містер Мільтон, який схвально всміхнувся йому згори вниз. Кевін повернувся до Барбари Стенлі, яка гола сиділа на трибуні для свідків. Лоїс Вілсон стояла просто позаду неї і, нахилившись, погладила кінчиками пальців соски дівчинки. Опісля вона поглянула на нього й розпусно всміхнулась, а тоді знову нагнулася й потяглася донизу, щоб торкнутися дівчинки між стегнами.

– Ні! – закричав він.

– Кевіне!

– Ні!

Він розплющив очі.

– Що таке?

– Га?

– Ти кричав.

– Що? Ох, – він енергійно потер обличчя, щоб позбутися яскравих образів, які ще стояли в нього перед очима. – Просто кошмар.

– Хочеш про це поговорити? – запитала сонним голосом Міріам.

– Ні. Краще знову засну. У мене все гаразд. Це дурниці, – промовив він.

Вона вдячно застогнала і швидко заснула. Кілька секунд по тому він дозволив своїм очам заплющитися.

Прокинувшись, Кевін зателефонував на роботу, щоб попередити, що не приїде, і попросив Мері перенести його зустріч із Сеттонами. Секретарка здивувалась і захотіла дізнатися більше, але Кевін різко роз'єднався. Тоді вони вдяглися, поснідали й поїхали до міста. Випав сніг – майже п'ять сантиметрів. Це був уже другий серйозний снігопад за рік, а ще ж навіть грудень не настав. М'який килим із молочно-білих свіжих сніжинок, які хрускотіли під ногами, навіяв Міріам різдвяний настрій. Їй згадалося, як дзеленчать дзвоники на санчатах, а поглянувши вгору дорогою до машини, вона побачила між хмарами трохи блакитного неба. Звідти лилося сонячне проміння, що перетворювало засніжені гілки на блискучі палички з солодкою ватою.

Однак великий потік транспорту з передмість на Гранд-Сентрал-парквей швидко обернув

ці чистенькі білі сніжинки на масну чорно-буру кашу. Автомобілі попереду відкидали крижану багнюку на їхнє вітрове скло. Двірники зчищали її з монотонною регулярністю. Просто перед ними загрозливо висіли над дахами низькі сірі хмари.

– Далекі поїздки на роботу – не для мене, – пробурчав Кевін, коли вони під'їхали до пропускного пункту платної дороги. – Я б не зміг витримати такої напруги та марнування часу.

– З іншого боку, Кевіне, життя у великому місті – теж не мед. Проблеми з паркуванням, дорожній рух...

– О, люба, ніяких проблем з паркуванням. На цокольному поверсі нашого будинку є безпечний приватний гараж.

– Справді?

– І їздити на роботу самому мені теж не доведеться. У містера Мільтона є лімузин для нас, який щодня возить на роботу і назад. Містер Мільтон сказав мені, що він стане таким собі другим офісом... Ми з Полом, Тедом і Дейвом будемо обговорювати там справи і таке інше.

– А як же містер Мільтон?

– Мабуть, у нього інший графік. – Вона здивовано подивилася на нього. – Я ще не знаю всього, люба. Але знатиму. Знатиму, – почав наспівувати він.

Коли вони в'їхали до міста, вона відкинулася назад. Щойно Кевін звернув на Блейзер-авеню й наблизився до Ріверсайд-драйв, із лімузина «Джон Мільтон і партнери», припаркованого перед багатоквартирним будинком, вийшов Пол Сколфілд і подав йому знак звернути в гараж під будівлею.

Ворота відчинились, і він заїхав усередину.

– У вас 15D, – сказав Пол, показуючи на їхні місця. – Можете заїжджати на своє місце.

Кевін позадував і припаркувався. Пол відчинив двері для Міріам і допоміг їй вибратися з машини, тим часом як Кевін обійшов машину і привітався з ним.

– Радий знову вас бачити, місіс Тейлор.

– Ой, будь ласка, звіть мене Міріам.

– Міріам. Будь ласка, звіть мене Пол, – із усмішкою відповів він. – Отам якраз ліфт, –

показав він праворуч. – Ворота паркінгу відчиняються пультом. – Він витягнув пульт із кишені піджака й передав Кевінові. – Ще один – у вашій квартирі, на кухонній стільниці.

Він знову повернувся до Міріам.

– Ви, без сумніву, помітили, що цей гараж опалюється, – з гордістю сказав Пол і натиснув кнопку виклику ліфта. Двері негайно відчинились, і він жестом запросив їх увійти першими.

– Поле, як давно ви з Гелен тут мешкаєте? – запитав Кевін.

– Ми переїхали сюди невдовзі після того, як містер Мільтон придбав будівлю. Це було... шість років тому.

– Район дуже гарний, чи не так? – запитала Міріам.

Пол усміхнувся й кивнув.

– У нас тут поруч Лінкольн-центр, галереї, неподалік – театральний район. Увесь Нью-Йорк буде до ваших послуг, Міріам, – сказав він, і двері ліфта відчинилися. Він притримав для них двері й жестом звелів їм вийти та звернути праворуч.

Пол зупинився біля 15D, що, як і інші квартири, ховалася за широкими дверима з темного дуба з маленьким металевим молоточком для стукання.

– Яка дивовижа, – сказала Міріам, дивлячись на стукачку. – Я просто обожнюю старожитності.

Пол дістав ключі, відімкнув двері й відступив, розчахнувши їх. На протилежному кінці широкого передпокою вже з порога було видно ідальню. Темно-сині оксамитові фіранки з золотою облямівкою там були прибрані й відкривали ряд вікон. Попри сірий день, крізь них усередину лилося світло.

– Світло... повітря багато, – промовила Міріам, щойно вони ввійшли.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию

(https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=48823564&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

notes

1

Трайфл – англійський десерт зі змоченого у вині бісквітного печива («пальчиків»), фруктів, заварного крему та збитих вершків. (Тут і далі прим. перекл.)

2

Цитата з фільму «Володіти і не володіти» («To Have and Have Not»), який став стартом для кінокар'єри Лорен Беколл. Цікаво, що наведена цитата неточна: у фільмі героїня Беколл звертається до персонажа на ім'я Стів, а не Сем.

3

Білий зинфандель – різновид каліфорнійського рожевого вина.

4

«Трое помагачів» («The Three Stooges») – американське комедійне тріо, відоме численними фарсовими виступами у водевілі, театрі, кіно та на телебаченні.

5

«Перр'є» (Perrier) – французька мінеральна вода преміум-класу.